

436676

NAŠA LUČ

marec 2004, letnik 53, številka 3

MESEČNIK ZA SLOVENCE PO SVETU

NAŠA LUČ

Glasiló Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Ena Cerkev mnogih jezikov in kultur	2
Cerkev s popotno palico in sandali	6
Evropejci z dušo	7
Cilji morajo biti zastavljeni visoko	8
"Žaganje babe" sredi posta	10
Prisluhnimo domovini	11
Slovenija moja dežela	14
Iz življenja naših župnij	16
Leto brez sonca	39
Lučkin kotiček	41
Malo za šalo	42
Oglasi	43

Prva str. ovitka: L. Bekš: Kranjski rak pod V. planino

Druga str. ovitka: A. Veber: Veržej - Babičev mlin
Tretja str. ovitka: A. Veber: Cerkev sv. Mihaela na Ljubljanskem barju

Četrta str. ovitka: A. Veber: Limbarska gora

V vročem kotlu

Slovenija nori. Tako ali drugače. Najprej so nas prijetno presenetili naši rokometasi, ki so na evropskem prvenstvu v Ljubljani dosegli zavidanja vredno 2. mesto. Z igro, v kateri so vsi - vodstvo, igralci in združeni slovenski navijači - delovali kot eden, ki jo je krasila za nas neverjetna enotnost, da o borbenosti ne izglabljamó besed, so tudi rokometno močnejšim narodom od nas dokazali, da kadar zares stopimo skupaj, nam ni enakega.

Slovenija nori. Naša vladajoča politična garnitura LDS-ZLSD si očitno lahko privoščí vse, kar se ji zahoče. V parlamentu (v zadevi o izbrisanih) so z levo roko, kot za šalo, zavestno in s popolnim političnim motivom pozabili na ustavo, jo prekršili, niso upoštevali niti odločbe ustavnega sodišča. Očitno nad njimi ni »boga«. To so, po njihovem mnenju, očitno oni sami. Edino, v kar verjamejo, je njihov glasovalni stroj, ki deluje brezhibno. In kaj pravijo tisti povprečni volivci? Mnogi se ne strinjajo, toda so tiho in potrpijo. V tem primeru radi uporabijo tisto že izpeto frazo »Pa saj so vsi enaki«. Kako prikladno, mar ne? Nič ne boli in vsi nas pustijo lepo pri miru.

Slovenija nori. Pred kratkim smo na nacionalni televiziji lahko videli zanimivo oddajo, ki je dokumentirano predstavila zločine nad nedolžnimi prebivalci, ki jih je uprizarjala komunistična partija preko svojih posebnih enot. Soočili so se »krvniki« in svojci pobitih. Predstavniki Zveze borcev je v zagovoru dejal, da so bila takrat dovoljena tudi takšna »terroristična« sredstva v obrambo komunizma. Oddaja je bila pred tem najprej najavljena, pa prepovedana, novinar je bil izpostavljen mnogim pritiskom, na koncu pa je bila na zahtevo novinarjev nacionalne televizije znova na sporedu. In kakšen je bil odziv? V glavnem nič posebnega, »saj so vsi enaki«. Kaj bi pogrevali stare stvari!!!!?

Slovenija nori. Direktor Arhiva RS v intervjuju javno pove, da Sova (varnostno obveščevalna služba) še danes vsako pošiljko občutljivega gradiva, ki se nanaša na povojni čas in obdobje socializma, pred obvezno izročitvijo Arhivu temeljito očisti. S tem svojim dejanjem še danes!!!! ščitijo svoje sodelavce in še vedno aktivne nekdanje uslužbence SDV ter politične funkcionarje, ki zasedajo bolj ali manj vidne položaje v državi. In kakšen je odziv? Skorajda nikakršen. Direktor ima težave na svojem delovnem mestu in vprašanje je, če bo znova potrjen. Vse kaže na to, da mu ne bo uspelo. Morda pa preveč ve in to tudi naglas pove?

Glasovalni stroj pa dela dalje in zdi se mi, da v tem kotlu že zelo smrdi.

Do kdaj, do kdaj bo v narodu veljala tista znana »pa saj so vsi enaki«? Bo po 1. maju kaj drugače? Dvomim, da bo Evropa naredila tisto, kar bi že zdavnaj morali mi sami.

Vse dobro in ne pozabimo, da smo v postnem času. Veliko dela nas čaka.

Handwritten signature

Ena Cerkev mnogih jezikov in kultur

Dom Sveti Jožef v Celju je v januarju gostil pisano družbo, ki se je udeležila letne konference o pastoralni migrantom v Nemčiji. Organizator konference je Komisija XIV - migracije pri Nemški škofovski konferenci, katere voditelj je pomožni škof iz Münstra g. dr. Josef Voß. Urad komisije pa vodi narodni ravnatelj pastorage priseljencev v Nemčiji g. Wolfgang Miehle. Konferenca redno poteka v Nemčiji, zaradi skorajšnjega pristopa več srednjeevropskih držav k EU pa je bil tokrat prvič izbran kraj zunaj Nemčije. Predvidevanje in bojazen nekaterih držav članic EU je, da se bo po tej širitvi EU precej spremenila tudi situacija glede migracijskih tokov. V Slovenijo je konferenca prišla na povabilo narodnega delegata za Slovence v Nemčiji g. Janeza Pucelja. Uredništvo Naše luči je vse tri naprosilo za pogovor o poteku in pomenu te konference na slovenskih tleh.

NL: Spoštovani, bralcem Naše luči bi radi predstavili konferenco v Celju.

Dr. Josef Voß: Narodni ravnatelj za pastoralo tujcev v Nemčiji pripravi in povabi vsako leto v januarju na konferenco o katoliškem dušnem pastirstvu za tujce. Povabljeni so delegati in predstavniki različnih tujejezičnih skupnosti in referenti ali odgovorni za pastoralo priseljencev v posameznih škofijah. Namen in smisel tega srečanja je, da skupaj spregovorimo o vprašanjih pastorage tujcev, ki presegajo škofijske meje, da iz-

Na tiskovni konferenci (z leve): dr. Andrej Saje, Janez Pucelj, škof dr. Josef Voß, ga. Gabriele Erpenbeck, g. Wolfgang Miehle

menjamo izkušnje in preverjamo možnosti in potrebe, kako sporazumno razvijati in načrtovati pastoralno delo za te skupnosti.

NL: Kateri so osrednji nameni konference v Celju?

Dr. Josef Voß: V teh dneh se bomo posebej posvetili novim smernicam Nemške škofovske konference o pastoralni tujcev, ki nosijo naslov »Ena Cerkev mnogih jezikov in narodov«. Druga pomembna tema te konference v Sloveniji je velika širitev Evrope proti vzhodu.

NL: Kako je organizirano pastoralno delo za tuje katoličane v Nemčiji?

Dr. Josef Voß: Pastoralna tujcev ima pri nas že dolgo tradicijo. Začela se je že ob prvih skupinah tujih delavcev iz Italije in rudarjev iz Poljske. Ko je prišlo do sklenitve meddržavnih dogovorov z različnimi deželami sredozemske Evrope in deželami nekdanje Jugoslavije, je pastoralna priseljencev dobila nove okvire in poudarke. Za različne jezikovne skupine katoliških migrantov so bili po škofijah ustanovljeni tujejezični pastoralni centri - misije. V njih so bili, če je bilo le mogoče, nastavljeni duhovniki iz dežel migrantov. Pastoralna oskrba migrantov je skupna naloga Cerkve iz domače dežele kakor tudi krajevne Cerkve, kamor so se naselili. Cilj in namen je, da Cerkev ostane ljudem na poti in na začasnem bivanju blizu, v vlogi spremljevalke za duhovno oporo. Tako naj bi ljudje na tujem v Cerkvi našli in uživali duhovno domovino. Dobro organizirana pastoralna prišlekov je pomemben

most in dobra podlaga za integracijo tujcev v našo družbo.

NL: In zakaj je bila za letošnjo konferenco izbrana prav Slovenija?

Dr. Josef Voß: Slovenija je ena izmed tipičnih dežel, od koder so prihajali k nam številni delavci in priseljenci. Zato je dobro, da je konferenca prvič organizirana na tujem, in sicer v Sloveniji. To pomeni nek signal: Slovenija pripada državam, ki bodo letos postale članice Evropske zveze. Zaradi tega je pomembna tema konference: Evropa pred veliko širitvijo na vzhod. S tem so povezane priložnosti in tudi nevarnosti. Prosto prehajanje preko meja omogoča, da migracije postanejo stalnica naše združene Evrope. Tako bo pastorala migrantov stalna in redna naloga Cerkve, čeprav najbrž v spremenjenih okoliščinah in pogojih. Osebnostno menim, da nam bo ta konferenca v Celju v pomoč, da bi bolje razumeli razmere v Sloveniji in da bi se med seboj v vsem bolje razumeli in sprejemali. To bo olajšalo in poglobilo sodelovanje med Cerkvijo v Sloveniji in Nemčiji. Upam tudi, da more dati naše srečanje v združujoči se Evropi svoj prispevek k skupni migracijski politiki. Aktualni cilj srečanja v Sloveniji je tudi to, da se zavemo skupnih kulturnih korenin, svojega skupnega krščanskega razumevanja človeka in njegovega življenja, da bi v naših načrtih in delovanju lažje prišlo do izraza nedotakljivo dostojanstvo in čast človeka. Na tem temelji naše skupno prizadevanje, da bi bile te vrednote jasno zapisane tudi v evropski ustavi.

NL: Vendar je Slovenija glede migrantov majhen problem, veliko večji narodi prihajajo v EU?

G. Wolfgang Miehle: Pred leti je bil prvi predlog za konferenco v Pragi. Takrat se je zataknilo zaradi vizumov. Vendar je zamisel srečanja v eni od držav pristopnic ostala želja večine sodelujočih in ob vprašanju, kam naj gremo, se je zdelo primerno povabilo slovenskega delegata Janeza Puclja. Ko nam je lani v Hamburgu predstavil možnosti potovanja in nastanitve, smo bili hitro prepričani, da gremo v Slovenijo. Sprejeli smo ta načrt za letošnjo konferenco in sedaj smo to tudi uresničili. Po zaključku konference zadovoljno ugotavljamo, da je bila odločitev pravilna in srečanje za udeležence zelo koristno.

NL: Vsebina dela konference je bila pestra. O čem vse ste govorili v Celju?

G. Wolfgang Miehle: Program konference je obsegal dve predavanji. V prvem je deželna poslanka Spodnje Saške ga. Gabriele Erpenbeck, ki je tudi svetovalka

Komisije za pastoralo migrantov pri Nemški škofovski konferenci, predstavila današnje razmere migracijskih gibanj v Nemčiji in Evropi. Svoje predavanje je podprla s kopico statističnih podatkov in preglednic, ki so prepričljiv pokazatelj, kako obsežno in kako raznoliko je področje migracij v današnjem svetu. Zajema milijone ljudi, na katerih potrebe in probleme mora nujno misliti tako politika kakor vse druge ustanove, ki se zanimajo za človeka in njegovo usodo. Tudi Cerkev s svojim poslanstvom.

V drugem delu predavanja je razgrinjala potrebo in možnosti integracijskih procesov v sodnih evropskih družbah. Evropske države so vse bolj soodvisne pri reševanju problemov na tem področju.

NL: Torej še marsikaj ni dobro urejeno in ostaja nedogovorjeno?

G. Wolfgang Miehle: Veliko skrb povzročajo podatki o ilegalnih priseljencih. Svet je postal majhen in stiske na kriznih področjih našega planeta se hitro odražajo tudi v migracijskih tokovih. Mnogi migranti si ne uspejo urediti pravnega statusa. Tudi v Nemčiji se opaža velik porast ilegalnih priseljencev, in to je eno od perečih vprašanj družbe. Po presoji poznavalcev je v Nemčiji najmanj milijon ilegalnih priseljencev.

NL: In kaj si obeta Evropa glede tega ob letošnji širitvi?

G. Wolfgang Miehle: Bojazni so velike, prav tako pa tudi priložnosti za skupnost evropskih narodov. Predvidevanja slonijo na dosedanjih izkušnjah, ko je prav s tega področja prihajalo veliko ljudi bodisi na delo ali pa so iskali zatočišče pred totalitarnim komunizmom. Prost pretok ljudi, dela in kapitala, turističnih in izobraževalnih interesov bo gotovo prinesel veliko večje možnosti za preseljevanje. Tega ne bo mogoč nihče preprečiti, če bodo našli primerno zaposlitev in si uredili socialni status. Najkasneje v sedmih letih bodo meje v EU popolnoma odprte.

Naš delež pri tem je ravno to, o čemer smo govorili tudi v Celju. Zanima nas, kakšno je dejansko vzdušje in stanje v družbah, ki pristopajo v EU. Zanima nas sodelovanje s Cerkvijo teh dežel v nalogah duhovne oskrbe migrantov. Zavzemamo se za sodelovanje z odgovornimi ljudmi in uradi. Ponujamo svoja izkustva in se želimo učiti iz izkušenj drugih.

NL: In druga tema na konferenci o Evropskem konventu?

G. Wolfgang Miehle: Tu smo morali nekoliko odstopiti od prvotnih načrtov. Napovedani predavatelj, za-

stopnik republike Avstrije v Evropskem konventu, je nekaj dni pred konferenco moral zaradi nalog odpovedati sodelovanje. Tematika o Konventu se je tako morala umakniti v drugi plan, saj nismo imeli med seboj človeka, ki bi bil kompetenten sogovornik. V veliki zadregi smo vendarle našli izhod v sorodno temo, ki nam je predstavila začetke evropskega združevanja in njenega idejnega pobudnika Roberta Schumana. Profesor Hans August Lückert iz Bonna, ki je bil njegov osebni prijatelj in sodelavec, nam je predstavil izjemno osebnost začetnika in utemeljitelja ideje o povezovanju evropskih narodov, ki naj vzpostavi v Evropi področje miru. V njegovem podajanju smo odkrili Roberta Schumana kot izjemnega politika in pokončnega kristjana, ki je tudi kandidat za razglasitev za blaženega.

NL: Precejšen poudarek na konferenci ste namenili novim navodilom o pastoralni priseljencev v Nemčiji.

G. Wolfgang Miehle: NŠK je 13. marca 2003 potrdila navodilo »Ena Cerkev v mnogih jezikih in narodih«. Dokument je splošne narave in določa smernice, kako naj se v našem času razumeva in oblikuje delovanje narodnih misij na področju Nemške škofovske konference. Glavni pojem in poudarek dokumenta je integracija. Ne v negativnem niti odobravajočem smislu, pač pa v smislu dejanskih razmer, v katerih se nahaja danes precej raznolika scena priseljencev v Nemčiji.

NL: Lahko predstavite našim bralcem vsebino tega navodila?

G. Wolfgang Miehle: Dokument najprej ugotavlja dejstva: -oslabljena verska zavest v skoraj vseh evropskih deželah povzroča, da se razkrajajo mnoge do nedavna trdne tradicije, -pomanjkanje duhovnikov v domačih deželah je privedlo do tega, da je vse težje pridobiti izseljenske duhovnike, -prihodek nemških škofij se drastično zmanjšuje in z njim podpore misijam tujcev, -potrebna je nova utemeljitev vsebine in ciljev narodnih misij.

Nadalje navodilo podčrtuje dejavnike, ki bodo v prihodnje vse bolj v ospredju v pastoralnih programih in prizadevanju krajevnih Cerkva: - priseljevanje z vzhoda, -priseljevanje iz Latinske Amerike, -začasno priseljevanje pogodbenih delavcev, -begunci, -ilegalni migranti, -rotacije in sezonski delavci ter vozači znotraj dežel EU, -mladi, ki bolje kot materinščino obvladajo nemščino, pa se vendarle bolj zadržujejo v okolju (skupnosti) narodnih misij, -vse večji del migrantov, ki se na starost ne bodo vračali v svoje dežele, -visoko-

kvalificirani novi priseljenci zaradi globalizacije in študentje.

NL: Kakšna je ocena delovanja narodnih misij do sedaj?

G. Wolfgang Miehle: Dokument vidi zasluge narodnih misij v naslednjem: -diakonija z duhovnim skrbstvom, -jasno, da so se župnij držali tudi ljudje, ki niso redni nedeljniki in jim versko življenje ni ravo največja skrb in so od Cerkve pričakovali in uporabljali predvsem solidarnost in človeško bližino, pri tem pa so vendarle spoznavali Cerkev v njenem služnostnem delovanju za človeka v zadregi ne glede na njegov odnos do Boga, -krajevna Cerkev je zato omogočala izpostave Karitas tudi na narodnih misijah, -tako so narodne misije dejansko postale življenjsko okolje migrantov določene narodnosti.

Poskuša zaznati tudi meje njihovega pastoralnega dosega. Opredeljuje tudi nekatere manj dobre posledice dosedanjega razvoja: -nemške župnije se niso čutile zadolžene za migrante, -nekatere narodne misije so se oblikovale v neke vrste »vzporedne Cerkve« (Nebenkirche) vsaj za nek neintegrirani del migrantov.

Diakonijska in dušnopastirska skrb v narodnih misijah bo morala v prihodnje bolj upoštevati naslednje: -druga in tretja generacija priseljencev je razvila zase neko novo identiteto – niso več Italijani, Španci, Hrvati, Slovenci. Tudi Nemci niso. Sami se velikokrat opredelijo kot: nemški Italijan, nemški Španec, nemški Slovenec, -mnogi delavci gostje bodo na starost ostali v Nemčiji in bodo potrebovali sebi prilagojeno služnost Cerkve, -proces evropskega združevanja je dokončno zaključil dobo gasterbeiterstva, na široko pa je odprla vrata za nesluteno internacionalno izmenjavo dela in delavcev po vsej Uniji, -begunstvo in ilegalna migracija je porasla spričo globalizacijskih procesov na vseh kontinentih in razpada tako velikih sistemov, kot je bil komunistični blok

NL: Migracije so zelo raznolike in potrebe tako specifične, da je najbrž težko najti enotne pastoralne načrte?

G. Wolfgang Miehle: To je res, zato se navodilo ukvarja tudi z razlikami, pomembnimi za pastoralo. Opredeljuje raznolikost tujih misij po: -jeziku in nacionalnosti, -trajanju in vzrokih priselitve, -pravnem statusu bivanja v Nemčiji, -kriterijih na trgu dela, -strnjenosti migrantov, -starostni strukturi, ipd.

Navodilo daje nekatere konkretne smernice za delovanje misij v prihodnje. Ob upoštevanju raznovrstnosti misij zagovarja željo, da se narodne misije povežejo s farnim življenjem krajevne Cerkve. Obenem pa izraža nekatera neizogibna pravila, zahteve in postopke tega procesa. Seveda je za vse to potreben daljši čas, pri čemer bo potrebna potrpežljivost in razumna postopnost. Kakršnokoli pretiravanje ni v smislu evangelija.

NL: Nekateri smernice nakazujejo precejšnjo spremembo vloge narodnih misij?

G. Wolfgang Miehle: Dokument je jasen v usmeritvah, vendar radikalne postopke odklanja in blaži ter dodaja nekatere splošne postavke tega procesa. Zasleduje pa naslednje smotre: bolj naj pride do izraza edinost Cerkve v vsej različnosti, ki je prisotna v družbi. Cerkev naj bo tudi s tega vidika bolj vidno znamenje edinosti pred sekulariziranim svetom, ki je razdeljen in atomiziran v onemoglost. Vse katoliške skupnosti naj gradijo živo Cerkev, ki pričuje z zgledom življenja, ne le z besedami.

NL: So se udeleženci zanimali tudi za družbene razmere pri nas in za položaj Cerkve?

Janez Pucelj: V rednem programu je bilo tudi srečanje s škofom Stresom, ki je eno jutro vodil bogoslužje. Posebno predavanje o razmerah pri nas pa je imel dr. Ivan Štuhec, ki je predstavil nekaj zgodovinskih postavk, da bi gostje lažje dojeli današnje razmere. Potem pa je podrobneje prikazal naš polpretekli čas, stanje Cerkve pod komunističnim režimom in posledice tega, kar se odraža v javnem življenju v naš čas. V debati je prikazal tudi v detajlih, kako težaven je razvoj demokratičnih struktur, ko so ključna mesta javnega vpliva v zakupu interesov ene stranke. Prav tako pa je omenil tudi nemoč katolicizma, ki si ne zna jasno načrtovati svoje naloge v javnosti.

NL: Kaj so želeli gostje posebej zvedeti iz življenja Cerkve na Slovenskem?

Janez Pucelj: Predstavili smo jim delo katoliških ustanov za izseljence in migrante. Škof msgr. Alojz Uran je kot narodni ravnatelj za pastoralo rojakov opisal skrb za Slovence po svetu in predstavil Rafaelovo družbo. Pater dr. Marijan Šef je prikazal delo jezuitske službe za begunce, generalni sekretar Slovenske karitas g. Lojze Štefan je predstavil prizadevanja te ustanove v korist migrantov in hrvaški duhovnik

p. Marko Prpa je opisal svoje pastoralno delo med Hrvati v Sloveniji.

NL: Kakšno je bilo vzdušje med udeleženci? Kako so doživeli Slovenijo?

Janez Pucelj: V domu Sveti Jožef v Celju so se zelo potrudili in odlično poskrbeli za dobro počutje gostov. V programu konference je bil določen tudi čas za srečanja s predstavniki Cerkve in ogled glavnega mesta. Udeleženci so videli razstavo jasic pri sv. Jožefu in se seznanili z zanimivo zgodovino cerkve, kratko pokukali na teološko fakulteto, ogledali so si semeniško knjižnico in stolnico, frančiškansko cerkev, Tromostovje in Prešernov trg, Kongresni trg z vsemi zanimivimi stavbami, parlament in opero.

Poseben vtis je napravil sprejem pri nadškofu g. Francu Rodetu, ki je v pogovoru predstavil svoj pogled na slovensko Cerkev in družbo. Poudaril je globoke krščanske korenine slovenskega ljudstva in naštel znamenja žive vere danes. Omenil pa je tudi pomanjkljive strani slovenske vernosti, premajhen družbeni angažma kristjanov in zaskrbljujoč odnos do sprejemanja življenja. Večerni del izleta v Ljubljano je skupina preživela v Zavodu sv. Stanislava, kjer se niso mogli načuditi nivoju in programu škofijske gimnazije ter izseljenskem arhivu Studia slovenica, ki ga je ustanovil in ga ureja dr. Janez Arnež.

Ob koncu konference so bili gostje povabljeni še na domačo družabnost v župnišče na Sladki gori, na pokušino domačih vin in kmečko večerjo. Z nami je bil škof Uran, ki je dajal ton veselemu razpoloženju. Odmevi povedo, da so bili naši gostje zadovoljni.

Uredništvo NL

Slovenska skupnost iz Helsingborga

Cerkev s popotno palico in sandali

»Jezus je obhodil vasi v okolici in učil. Poklical je k sebi dvanajstere in jih začel pošiljati po dva in dva ... in naročil jim je, naj razen palice ne jemljejo na pot ničesar, ne kruha ne popotne torbe ne denarja v pasu, obujejo naj sandale in naj ne oblačijo dveh oblek« (Mr 6,6-9).

Popotna palica apostolov in njihovi sandali. Znamenje gmotnega uboštva in znamenje notranje svobode. Pojdite med ljudi kot božji vandrovc, oznanjajte to, kar daje ljudem svobodo. Nikogar ne bo osvobodilo to, kar ima, pa naj ima še tako veliko kopico denarja in dobrin. Njegove duhovne peruti se bodo razprostrle le, če bo imel pogum stopiti na pot, če bo tvegati iskati najprej pota, ki vodijo v globine svojega srca in duha; kar naenkrat se bodo ta pota odprla na široko, v širni svet, in na visoko, k višinam Boga.

Štiridesetdnevni postni čas je za kristjane in za celotno Cerkev vabilo, da poprimemo za evangelijsko popotno palico in obujemo sandale preprostosti. Z Jezusom doživeti puščavo pomeni začutiti utrip svojega srca, sprostiti ga pred obteženostjo s skrbmi in globlje zadhati ozon božjega.

Cerkve ni brez puščave. Cerkve ni brez Duha, ki jo oživlja in prečiščuje. Vse velike reforme v zgodovini Cerkve so se rodile v klicu v puščavo. Vse druge, ki so bile samo organizacijski posegi, so malo ali nič doprinesle k duhovnemu življenju Cerkve. To je notranji zakon krščanstva. To je evangelijski imperativ, ki ga Cerkev ne bo mogla prezreti do konca časov. Na poti v puščavo bo našla tudi rešitev njenega preživetja.

Kako malo poznamo Jezusa, kdo je zares bil in kdo je za nas danes. Tudi v Cerкви ga vse prevečkrat preoblačimo v obleko naših človeških predstav, dajemo mu častne naslove, odmerjamo mu veliko časa v naših skritih in skupnih, liturgičnih molitvah. Človek se večkrat vpraša: koga častimo, h komu molimo, ga pravzaprav poznamo? Smo še krepko na začetku tiste duhovnosti, ki nam jo posredujejo evangelijski. Prelistali, prebrali in poslušali smo jih nič kolikokrat, vendar živimo iz Duha, ki veje iz njih?

Kot uvod v šolo evangelijske duhovnosti vam v tem postnem času predlagam nekaj preprostega. Odprite, po možnosti vsak dan, če ne, pa vsaj enkrat na teden, enega od štirih evangelistov in se zaustavite ob kratkem odlomku, lahko ob enem samem stavku. Pustite, da evangelijske besede stopijo v vas. Naučite se vsaj nekaj besed, morda stavek, na pamet. Pojdite v dan ali v teden s tem sporočilom. Pustite, naj prebiva v vas in priključite si ga v spomin nekajkrat na dan. Videli boste, da vas bo po teh besedah obiskal Jezus sam. Odkrili ga boste na novo, razodel se bo živ. Ostanite z njim nekaj časa v puščavi, se pravi, na samem in prosite ga, naj vas vodi po njegovih poteh.

Kristus, upanje Evrope. Da! Toda le živi Kristus! Ne zaprašen s prahom preteklosti, ne vшит v bandera naše tradicije in folkore, niti ujet v pridigarske besede morale. Kot živ bo preživel le v nas, v naši duhovni prebujenosti, avtentičnosti in svežini. Naj le zaživi za upanje jutrišnjega dne, kot upanje Evrope in upanje celotnega človeštva.

Zvone Štrubelj

V Baslu se zbiramo pri slovenski maši vsako tretjo nedeljo v mesecu.

Evropejci z dušo

Evropa se združuje predvsem ekonomsko. Tam je najlažje pa tudi najpotrebneje pridobiti izkušnjo, kakšna dobrina je skupnost narodov. Vendar je bila od vsega začetka za tem korakom veliko pomembnejša ideja in tudi volja: Evropa naj se poveže v trdnejšo enoto, ki naj temelji na kulturni edinosti evropskih narodov. To je veliko trši oreh kot le ekonomija.

To vprašanje je bilo ves čas dosedanjega razvoja Evropske unije v središču in ostaja na tem mestu. Zato je tudi združevanje težaven proces, kjer ne kaže pretiravati s kakšnimi hitrimi koraki in enostranskimi odločitvami. Trenutno je spet v zraku zamisel različnih hitrosti razvoja EU. Narodi, ki so bolj pripravljeni, naj ne bi čakali manj pripravljenih na posamezne korake združevalnih postopkov.

Iz tega nastajajo seveda tudi napetosti znotraj EU, saj se drugi bojijo, da bi vodilne sile velikih narodov (Francija, Nemčija) s svojimi koraki samoljubno določile pogoje razvoja Unije in bi manjši narodi morali le slediti zastavljeni strategiji velikih. Problematika seveda ni enostavna, po drugi strani pa je ravno ta napetost različnih usposobljenosti držav vir srečevanj in razprav, iskanj možnih rešitev in velikih prizadevanj, da se nasprotujoči predlogi uskladijo. Moderna politika, ki sloni na izkušnji, da je treba povsod upoštevati mednarodno priznane in demokratične principe medsebojnega usklajevanja interesov in zahtev v kompromise, ki so vsem in vsakemu sprejemljivi, se uveljavlja vse bolj prav na bruseljskem in strasbourskem parketu evropskih osrednjih ustanov.

Vendar nas zanima predvsem duša tega velikega aparata, ki se imenuje Evropska unija. Najprej postavimo trditev, da ni vsa resnica v razbolelem

strahu, da bodo 'oni tam zgoraj' po svoji volji naredili nekaj z nami preprostimi evropejčki vseh nacij – posebej malih. Tak pesimizem je pogosto navzoč v pogovorih med ljudmi v domovini in tudi med nami izseljenci. Mnoge kristjane je zadnje čase vznemirjala razprava o tem, kako bodo v evropsko ustavno listino zabeležene vrednote krščanstva, ki je nedvomno podstat kulturam vseh evropskih narodov.

Jasno je, da se sodobna evropska politika mora znajti v drugačni realnosti, kot je bila v prejšnjem stoletju. Največji premik v političnem razmišljanju zahtevajo prav migracijski procesi minulega stoletja in sodobna realnost glede tega. Globalizacija sveta je povzročila tako veliko preseljevanje ljudi po vsem svetu, da pred tem ni mogoče zapirati oči. Ljudje z zelo različno kulturno dediščino se srečujejo danes preko ulice ter na vseh področjih bivanja in delovanja. Svet je postal mnogokulturn. Zato tudi politiki, sociologi, kulturniki in tudi veliki cerkveni voditelji, prvi med njimi papež Janez Pavel II., spodbujajo k nujnemu dialogu kultur.

Evropa je že davno tega postala multikulturn prostor. Temu se ne more ogniti tudi dogovarjanje o tem, kako bodo opredeljene vrednote v evropski ustavi. Da je treba uveljaviti enako pravico vsakega vernega človeka, da svojo vero svobodno izpoveduje in praznuje, je nedvomno pravilna odločitev. Večina kristjanov in mnogi politiki menijo, da je vera zaklad vrednot, na katerem temelji vsa evropska kultura in njen 2000-letni duhovni in materialni razvoj. Teh svojih korenin Evropa ne sme in more pozabiti ali zavreči.

pj

Prešernov dan je v Münchnu privabil tudi mladino.

Cilji morajo biti zastavljeni visoko

Pogovor z Andejem Kastelicem, slovenskim rokometašem iz ekipe Prule 67. Andrej je član reprezentance in je meseca januarja na zadnjem evropskem prvenstvu v Ljubljani veliko pripomogel k uspehu Slovenije. Za vse tiste, ki tega športa ne spremljate bolj podrobno, naj še enkrat povemo, da je Slovenija postala evropski podprvak v roketu. To je do sedaj naš največji ekipni uspeh v kateremkoli športu v Sloveniji.

Andrej, najprej bi te prosil za kratko predstavitev. Kdaj in kje se je začela tvoja uspešna pot športnika?

Bolj resno sem se z roketom začel ukvarjati pri tri-najstih letih na osnovni šoli v Jaršah, potem pa sem nadaljeval pri Slovanu. Tu sem preživel večino svojih roketnih dni, zadnja štiri leta pa sem član ekipe Prule 67. Od leta 1996, to je od evropskega prvenstva v Španiji, pa sem redni član slovenske rokometne reprezentance.

Kateri so bili tvoji največji uspehi v karieri?

Mislim, da ni potrebno posebej poudarjati, da je to letošnje drugo mesto na pravkar končanem evropskem prvenstvu. Veliko mi pomeni tudi prejšnja uvrstitev na evropsko prvenstvo in sodelovanje na olimpijskih igrah. Kot igravec kluba pa mi največ pomeni naslov državnega in pokalnega prvaka, ki sem ga osvojil s sedanjim klubom.

Koliko časa in kako ste se kot reprezentanca pripravljali za evropsko prvenstvo?

Najprej smo se tisti igralci, ki med letom igramo v Sloveniji, večji del jeseni dobivali ob ponedeljkih na različnih krajih po Sloveniji. Vendar ti sestavljamo le del reprezentance. Kasneje smo imeli enotedenske priprave v začetku novembra, z intenzivnimi pripravami pa smo začeli 25. decembra in so trajale do zadnje tekme, ki smo jo odigrali v finalu z Nemci.

Kakšna so bila vaša pričakovanja pred prvenstvom?

Najbrž si ni nihče mislil, da bomo dosegli to, kar smo. Igralci smo želeli narediti nekaj velikega. Vedeli smo, da smo dobri, da znamo in zmremo marsikaj. Ponudila se nam je enkratna priložnost. Igrali smo na domačem terenu, pred domačo publiko. Bistvo vsega je bilo vprašanje, ali bomo vse to zmogli urediti v naših »glavah«. Že na prejšnjih prvenstvih smo pokazali nekaj dobrih iger, vendar nismo znali vzdržati takšnega tempa. Nekaj nam je manjkalo. In prav to smo poskušali uresničiti tukaj v Ljubljani.

Vseskozi je bil pred nami odločen imperativ: »Priti na olimpijske igre oziroma osvojiti medaljo, pa naj stane, kar hoče!« Mislim, da je to pravi pristop za vsakega športnika. Cilji morajo biti zastavljeni visoko.

Zaradi dobrih rezultatov vaših konkurentov za olimpijske igre ste morali tudi vi neprestano zmagovati.

Res je. Vsi naši nasprotniki so zmagovali, čeprav smo prej mislili, da bo potrebno premagati zgolj nekaj reprezentanc. Toda naša pot je bila strma in na koncu smo prišli v finale evropskega prvenstva.

Na igrišču se je videlo, da ste na vsaki tekmi dali vse od sebe. Bili ste 120 %, bili ste vsi za enega, eden za vse. O vas so pisali kot o slovenskih vitezi. Kako vam je to uspelo?

Mislim, da smo kot reprezentanca prvič igrali res kot ena ekipa, vsi za enega, eden za vse. Selektor Tiselj nas je uspel prepričati, da moraš tistih pet, štiri ali dve minuti, kolikor si na igrišču, dati vse od sebe,

pustiti tam svoje srce. Na klopi se lahko odpočiješ, na igrišču pa umiraš za igro. Vsak, ki je vstopil kot zamenjava, se je zavedal, da ne sme odigrati slabše kot njegov predhodnik. To je bilo tisto najbolj pomembno v naši igri, ki jo je krasila popolna enotnost. Zdi se mi, da smo tudi mi igralci kot posamezniki in ekipa kot celota dozoreli. To drugo mesto je samo rezultat vseh naših dosedanjih prizadevanj. Verjeli smo vase in drug v drugega. To je tudi uspeh našega vodstva reprezentance.

Poleg vas so presenetili tudi združeni slovenski navijači. Med njimi je bilo tudi nekaj naših rojakov in vsi so bili navdušeni. Kako ste vi doživljali vzdušje v dvoranah?

Mislím, da lahko rečem, da pred tako publiko, v takem vzdušju sploh ni bilo težko igrati dobro. Bilo je povsem samoumevno, da moramo biti dobri. Prav ti združeni navijači so znali dvigniti na noge vso dvorano. Velike zasluge za vse to gredo tudi uradnemu napovedovalcu v dvorani Primožu Moriju, ki je znal ljudi navdušiti in vse to povezati v neko čudovito celoto. Enkrat je bil tudi nastop v novi celjski roketni dvorani, ki je obenem tudi izredno akustična. Nekaj podobnega se je dogajalo tudi v ljubljanskem Tivoliju.

Kdaj vam je bilo na prvenstvu najtežje?

Bolj ko se je tekmovalje bližalo h koncu, težje je bilo. Ko pogledam sedaj nazaj, se mi zdi prav smešno, ko nas je po vsaki tekmi obiskal naš predsednik rokometne zveze in nam dejal: »Sedaj nas čaka pa najtežja tekma!« In prav je imel. Prva tekma je bila z izredno dobro Islandijo, otvoritvena tekma. Vedeli smo, da jo moramo premagati. Naslednjo tekmo smo igrali s Češko, ki je veljala za »outsiderja«. Ker igra netipični rokomet, smo imeli zelo težko nalogo, a morali smo jo premagati in tako se je zgodba nadaljevala do finala. Takrat pa smo že vedeli, da smo izpolnili zadani cilj – uvrstitev na olimpijske igre in dober rezultat na evropskem prvenstvu. Prav zaradi vsega tega mislim, da je bila še najlažja zadnja tekma v finalu, pa čeprav so nas Nemci premagali. Z igriškega stališča pa je bila prava tekma tudi najtežja za nas, ker nismo bili več tako zmotivirani. Telo je bilo utrujeno, noge težke, v

glavi pa smo vedeli, da smo dosegli že vse, kar smo upali samo v sanjah.

Katera zmaga je bila najslajša?

Najslajša je bila zmaga proti Hrvaški. Ta nam ogromno pomeni. Prvič gre za veliko rivalstvo, po drugi strani pa je bila vsaka točka na prvenstvu izredno pomembna. Toda zmaga proti Hrvaški ima popolnoma drugačen naboj, ki ga morda drugi ne razumejo, mi Slovenci pa še kako.

Finale. Očitno so bili Nemci premočan nasprotnik. Vam je zmanjkalo moči ali niste našli prave igre?

Mislím, da so bili Nemci na prvi tekmi res veliko boljši od nas. Nismo našli prave igre, pravega orožja. Druga tekma pa je bila drugačna. Če gledamo rezultate, smo igrali boljše, naredili pa smo veliko napak, izgubljali smo žoge po nepotrebnem, ni bilo protinapada. Gotovo so bile noge zares že »pretežke« in niso dohajale naših želja v glavah.

Slovenijana olimpijskih igrah. Kakšna so vaša pričakovanja, lahko tudi tam presenetimo?

Mislím, da lahko uspemo še enkrat. Čeprav nas bodo nasprotniki mnogo bolje poznali, sem prepričan, da lahko s takšnim pristopom spet dosežemo lepe rezultate. Ne smemo pa pozabiti, da bo na tem turnirju od 12 reprezentanc devet evropskih in bo boj zelo trd. Težko bo, toda pustimo se presenetiti.

Andrej, hvala za pogovor. Želim ti še veliko športnih uspehov in da bi naša reprezentanca tudi s tvojo pomočjo še naprej razveseljevala vse nas, ki smo športniki vsaj po duši.

Pogovarjal se je Ljubo Bekš

Slovenska rokometna reprezentanca

"Žaganje babe" sredi posta

Štiridesetdnevni postni čas se je ljudem vedno zdel dolg, saj so ga vzeli še bolj zares, kot je zahtevala cerkvena zapoved. Ni se smela oglasiti harmonika, postilo se je ob sredah in petkih, ko niti zabeliti niso upali z mastjo. Ni čudno, da si je potem človek zaželel malo oddiha od posta in veselja. Na sredpostno sredo po četrti postni nedelji so si ljudje malo oddahnili in si privoščili celo nekaj zabave. Tako je nastalo skoraj po vsej Sloveniji »žaganje babe«. Najprej je bila to slamnata lutka, pozneje pa na desko ali hlod narisana ženska, ki naj bi v poganstvu predstavljala zimo, ki jo je treba pregnati, v krščanstvu postni čas, za katerega so si ljudje tudi želeli, da bi ga bilo konec.

Z žaganjem na dva dela so hoteli ponazoriti, da je polovica postnega časa že mimo. Ker je človek vedno vesel, ko je polovica težavne poti za njim, so žaganju dodali smešen pomen. Smešen je že sam izraz »babo žagati«.

Na Gorenjskem so desko z narisano žensko obrnili okrog, da se ni videlo, da je kaj narisano, ter potem komu podtaknili s prošnjo, naj jo prežaga. Če se ni spomnil, da je sredpostna sredo, je seveda prežagal, potem so se pa smejali, da je babo prežagal. V Mežiški dolini so na desko narisano žensko imenovali »Perhtro babo«. Kdor jim je nasedel in jo prežagal, so se vse leto norčevali iz njega, da je Perhtro babo prežagal.

Na Koroškem so samo prerezali vrstico, ki so jo navadno napeli čez most. Če so uspeli koga dobiti, da je pozabil na sredpostno sredo in je vrstico prerezal, so imeli potem dosti zabave ob norčevanju. Včasih pa je kdo naenkrat zinil, da so v Velikovcu nekoga preža-

gali. Če kdo ni pomislil, kaj se za tem skriva in je hotel natančno izvedeti, kaj se je zgodilo, je moral plačati tako imenovani »činž«, nekakšno odkupnino. Tudi otrok na to sredo niso jemali s seboj na semenj z utemeljitvijo: »Danes ostanete doma, je sredpostna sredo, danes na mostu babo žagajo. Nekateri so bili tako zviti, da so si že nekaj dni prej prevezali zdrav prst z obvezo ter jo pomočili v živalsko kri, da je izgledalo, kot da so se res urezali. Na sredo so potem koga prosili, naj jim obvezo prereže. Če se je ukana posrečila, je moral ukanjeni nekaj plačati.

Ostanek nekdanjega žaganja babe je bil tudi v prenašanju velike žage. To so poznali predvsem na Koroškem in tudi v Prekmurju.

V ostalih slovenskih pokrajinah se je do nedavnega ohranila samo govorica o žaganju babe. V okolici Ptuja in Krškega se je govorilo, da žagajo babo zato, da bi nastregli kri, s katero bi barvali pirhe za veliko noč. V okolici Laškega so pripovedovali, da žagajo babo v Celju. Ker seveda tega nihče ni videl, so imeli pripravljen izgovor: »Če prideš prehitro, si prezgodnji, če pa prideš malo pozneje, si že zamudil.« Navadno so poskušali tako za nos potegniti otroke ravno med kosilom in tisti, ki je preveč verjel, je ostal brez dobre kosila. Tako so v Ložu na Notranjskem govorili otrokom, da le tisti sliši, kako babo žagajo, ki med kosilom zleze pod mizo. Medtem ko je pod mizo poslušal, če bo res slišal žaganje, so mu drugi pojedli okusne štruklje.

V Borovljah na Koroškem so sešili veliko obleko, v katero se je oblekel velik fant. Okrog njega so nabasali seno in navezali svinjske mehurje, napolnjene z govejo krvjo. Tako napravljen je hodil po vasi, tulil in se zaletaval v ljudi. Potem so ga fantje položili na desko in prerezali obleko tako, da so prerezali tudi mehurje. Ko se je iz njih ulila kri, so vsi vpili: »Sredpost smo prerezali.«

J. Modic

Kvašeni flancati ali pohanje

Pripravite enako testo kot za krofe. Ko je testo vzhajalo, ga razvaljajte približno za centimeter debelo in narežite za dlan velike pravokotnike. Nato v vsakega zarežite dve ali tri zareze en centimeter od roba ter malo razmaknite. Položite jih na prtič in pustite vzhajati, nato jih v vroči maščobi ocvrte kakor krofe.

DRUGI O NAS ...

Država - Cerkev

Nemški dnevnik Frankfurter Allgemeine Zeitung (FAZ) je poročal o sporazumu med Slovenijo in Svetim sedežem o pravnih zadevah, ki ga je s 44 glasovi za in 12 proti ratificiral slovenski parlament. Slovenija je po navedbah omenjenega časnika ena zadnjih držav nekdanjega komunističnega režima, ki je sprejela t. i. vatikanski sporazum, ki ureja pravna vprašanja med Slovenijo in Svetim sedežem. Vatikan je bil sicer ena prvih držav, ki je leta 1991 priznala neodvisnost Slovenije, kljub temu pa je trajalo kar deset let, preden je bilo decembra 2001 mogoče podpisati omenjeni sporazum, še komentira nemški časnik. V tradicionalno strogo katoliški Sloveniji so sicer odnosi med Cerkvijo in državo zelo obremenjeni. Vlada je morala tako na zahtevo Združene liste socialnih demokratov (ZLSD), ki je sporazumu nasprotovala, tega poslati v presojo ustavnemu sodišču. To je novembra lani ugotovilo, da sporazum ni niti v nasprotju s suverenostjo države niti v nasprotju s temeljnim načelom ločitve med Cerkvijo in državo, še piše FAZ in dodaja, da spor med obema stranema s to ratifikacijo še zdaleč ni končan. Pri tem navaja odprta finančna vprašanja in uvedbo verouka v javne šole.

REKLI SO ...

Vladimir Žumer v Magu

"Ni malo primerov, da stranki, ki je za potrebe denacionalizacije, poprave krivic, rehabilitacije sebe ali

"Nesprejemljivo je misliti, da bo Slovenija ohranila suverenost le, če bo povozila Cerkev. To počnejo samo sovražni režimi. Če je država cerkveno zahtevo po sporazumevanju sprejela kot utemeljeno, jo legitimirala, suvereno regulirala in na ta način ustregla upravičenim pričakovanjem državljanov, ne vidim, zakaj bi zato morala biti prizadeta njena suverenost."

Škof dr. Stres v Večeru

sorodnikov in izničenja krivičnih sodb po letu 1992 neposredno pri Sovi - in še prej pri MNZ - iskala ustrezne dokumente, niso izročili celotnega in neokrnjenega gradiva, včasih pa so ji preprosto sporočili, da ga ni," direktor Arhiva RS Vladimir Žumer pojasnjuje svoje nedavne izjave pred parlamentarno komisijo za nadzor nad tajnimi službami, češ da Sova vsako pošiljko občutljivega gradiva, ki se nanaša na povojni čas in obdobje socializma, pred obvezno izročitvijo Arhivu temeljito očisti. Na vprašanje, kaj se je običajno izločalo, potemnilo, zbrisalo, Žumer odgovarja, da "najčešče podatke, ki bi prosilcem lahko razkrili, kdo jih je ovadil, kdo jim je škodil, kdo je vpleten, češ da je treba preprečiti možnost zlorabe osebnih podatkov tretjih oseb".

"Ščitili so zlasti svoje sodelavce in še vedno aktivne nekdanje uslužbenke SDV ter politične funkcionarje, ki zasedajo bolj ali manj vidne položaje," nadaljuje sogovornik in ugotavlja, da je "vse skupaj sporno zlasti z vidika prosilcev, ki zaradi samovolje obveščevalno-varnostne agencije pred sodiščem niso mogli uveljaviti

Srečanje po maši v dvorani v Ilbenstadtu

ti odškodninskih zahtevkov, doseči obnove postopkov in podobno”.

“Zgodilo se je, da je delno ali v celoti zamolčani dosje, ki je medtem prispel v Arhiv RS, prizadeti dobil šele, ko je po njem pozneje povprašal še pri nas,” pravi Žumer.

Prvo večjo paketno predajo občutljivih dokumentov Arhivu RS so opravili leta 1997, drugo leta 1999 in tretjo leta 2000. Leta 1998 so prevzeli še vsebino t. i. Bavčarjevega arhiva, ustanovljenega po osamosvojitvi pod okriljem MNZ, ko je bil opravljen temeljit popis zapuščine in ko je primerjava s popisom iz leta 1976, ki ga je naročil CK ZKS oziroma France Popit, razkrila, koliko dokumentov je vmes brez sledu izginilo.

Sova po Žumerjevih besedah “malce samovoljno in nedosledno” izvaja zakonske obveznosti o predaji še drugega gradiva Arhivu RS. Vendar ima slednji kar obsežen fond, ki omogoča razumevati naravo delovanja in cilje slovenskih obveščevalnih organizacij, od Vosa in Ozne do Udbe, SDV in Sove. Čisto druga zgodba je področje javne varnosti. Izročitev centralne, sumarne evidence kartotek (CEK) je zato prednostna zahteva državnega arhiva. Afera udba.net je potrdila, da centralna evidenca obstaja. Vendar Žumer poudarja, da je v zvezi s to afero “zlahka izničil sume, da je v ozadju Arhiv RS”.

Žumer vztraja, da je treba ustreči vsem, ki imajo pravni interes in ki jim predpisi dopuščajo vpogled v svoje dosjeje ali v druge zanje pomembne dokumente. Vendar previdnost ni odveč, ker je zapuščina SDV polna skonstruiranih obtožb, izmišljotin in načrtnih laži,

Slovenci na Dunaju pri pospravljanju jaslic in čiščenju cerkve

brez kakršnih prejšnja oblast ne bi mogla speljati niti dachavskih niti mnogih drugih procesov z močnim ideološko-propagandnim nabojem. Veliko je tudi gradiva o grehih čisto navadnih ljudi. Če bi te nekritično razgrinjali, bi tvegali poskuse povračilnih ukrepov, celo samomore.

Obisk delegacije Arhiva RS v Beogradu zaradi ogleda določenih manjkajočih gradiv, deponiranih na ministrstvu za notranje zadeve Srbije, je ustavilo slovensko zunanje ministrstvo prek veleposlaništva v Beogradu, pojasnjuje Žumer, ki namerava kandidirati za direktorja Arhiva RS tudi v naslednjem petletnem mandatu.

ZAPISALI SO ...

Bernard Nežmah v Mladini Kako vse se lahko meri javno mnenje

Prof. Niko Toš s FDV je predstavil projekt Politbarometer, po katerem se je v zadnjem mesecu opazno povečala podpora opozicijskima strankama SDS in SNS, zmanjšala pa vladajoči LDS. Toda profesor se ni ustavil pri statističnih vrednostih, zakaj v svoji predstavitvi rezultatov je povedal, da je podpora SDS in SNS povezana z dogodki glede referendumov in zaključil, da gre za premik dela volilnega telesa v desno in za sprejemanje opredelitev, ki so v svojem bistvu nestrpnosti. (- ???) Od kod prof. Tošu vednost, zakaj so anketiranci tokrat oddali več glasov opoziciji? So mar vprašane spraševali o motivih, zakaj glasujejo za stranke? Očitno ne, ker nam vodja raziskave tudi ni predstavil razlogov, zaradi katerih so se anketirani od-

Po sveti maši je vedno veselo med Slovenci v Hamburgu.

ločali za leve stranke. Raziskava, ki pojasnjuje motivacijo samo pri enem, ne pa pri drugem političnem polu, je izrazito pristranska in v službi propagande.

Še bolj lovski pa je na osnovi statističnih podatkov sprejet zaključek, da je porast naklonjenosti desnim strankam posledica nestrpnih opredelitev. To je čista vrednostna diskvalifikacija politične desnice. Kdor podpira politiko LDS-ZLS do izbranih, je pozitivec, kdor ima zadržke, je apriorni politični nestrpnež, torej negativec "per se", če ne kar ksenofob! Po prof. Tošu je torej vsak, ki nasprotuje aktualnemu zakonu o izbranih in podpira desne stranke, politično nestrpen!!? Če gremo še korak proti implikaciji, dobimo torej delitev na dve Sloveniji: na politično strpno okoli LDS in politično nestrpno okoli SDS, na dobre in slabe fante.

Komentatorica Vanessa Čokl v Večeru Sveti sedež – Republika Slovenija

Unikum je pravni sporazum s Svetim sedežem. Pa ne ker bi katoliško Cerkev morda spreminjal v državo v

državi, kot se še po pozitivni odločbi ustavnega sodišča bojijo tisti, ki v vsaki vejici mednarodne pogodbe razbirajo luknje, iz katerih da z vatikanske strani Tibere nevarno tolčejo po suverenosti Slovenije in predirajo njene ustavne meje.

Bog ne daj, da o smiselnosti ustavnosodniškega prevo-da vatikanskega sporazuma za cerkvenimi zidovi samo črhnejo. Takoj so "razkrinkani". Ko pa se isto ustavno sodišče enkrat, pri izbranih, izogne obvezni interpretativni razlagi, ker da noče preseči svojih meja, pa še v pravni praksi so o njej menda deljena mnenja, in jo ob pogodbi s Svetim sedežem zapove, ni o samoomejevanju ne duha ne sluha. Toliko o ustavnem sodišču in političnih pritiskih. Sataniziranje vatikanskega sporazuma, ker udomačuje državno-cerkveno sodelovanje namesto sovražnosti in sumničenja ter da dopušča še kakšen sporazum, pa je otročje. Saj je jasno, da je pomen pravnega sporazuma večji v formi kot vsebini. Prava vprašanja so še odprta, dorečena kvečjemu napol. Kdo upa trditi, da to evropski Sloveniji koristi?

Zadnje čase doživljamo slovenski državljani navadno zmerjanje s strani vladajočih strank in njihovih glasnikov. Dopovedujejo nam, da smo med najbolj nestrpnimi v Evropi, da je slovenska država gojišče nestrpnosti, sovraštva do tujcev, narodne in kulturne zaprtosti. O tem, da je pri nas marsikaj slabo in narobe, smo vsi državljani dokaj soglasni. Soglasja pa je konec, ko začnemo iskati krivce. Vladajoči nam hočejo dopovedati, tako smo lahko nedavno slišali iz ust moža, ki ugotavlja in razlaga slovensko javno mnenje, da med nestrpneži prevladujejo verni in volivci pomladnih strank, ki so hkrati tudi manj izobraženi in tudi v vseh ostalih pogledih državljani, ki nimajo veliko skupnega z vladajočimi elitami.

Pa smo zopet tam, kjer smo bili v času komunizma. Tudi takrat so bili za vse napake in slabosti krivi razredni in idejni nasprotniki samoupravnega socializma, posebno še tisti, ki so nasedali veri, temu »opiju« ljudstva, kot so stalno ponavljali. Takratni vladajoči niso nikoli našli volje in moči, da bi se vprašali, ali so za slabo in negotovo plovbo neke ladje krivi tisti, ki jo vodijo, ali tisti, ki jo čistijo ali zgolj opazujejo z brega.

Koliko starejših slovenskih državljanov ve povedati iz svojega življenja, kako so bili zaradi svojega

verskega prepričanja in izkazovanja pripadnosti Cerkvi onemogočeni v službi, določene pa so jim bile celo nedostopne. So bila to dejanja strpnosti?

Spoštovani moji sodržavljeni, ali se mogoče še spominjate, ko so iz našega govorjenja hoteli celo iztrgati besedo cerkev? Uradna politika je uporabljala le še besedi sakralni objekt. Ko so prihajali naši sorodniki iz tujine domov ob božičnih in velikonočnih praznikih, je uradna politika govorila, da se to dogaja zaradi bližajočih se novoletnih in prvomajskih praznikov, čeprav je bilo nekajkrat do zadnjih še skoraj dober mesec. Je bila to strpnost?

Mogoče je kdo od vas nejevoljen, da vas morim z zgodovino. Mimogrede, zgodovina mi daje kruh, to je moj poklic! Toda tokrat ne gre za to! Ne pripovedujem vam zgodovinskih zgodb, ampak vam govorim o našem sedanjem življenju. Ti ljudje, ki so vse to počeli, še danes živijo, še več, volite jih! Ali jih več ne spoznate? In prav ti in njihovi fizični in duhovni ter politični dediči nam danes v vsaki televizijski oddaji očitajo nestrpnost? To niso prvoaprilske šale, to je naša vsakdanjost in mi smo tako otopeli, da vse to prenašamo.

*Dr. STANE GRANDA v komentarju tedna za
Radio Ognjišče*

Zadnja novica

Ljubljanski nadškof in metropolit dr. Franc Rode je bil imenovan za prefekta Kongregacije za ustanove posvečenega življenja in družbe apostolskega življenja.

Imenovanje je bilo objavljeno v sredo, 11. februarja ob 12. uri. Po zakoniku Cerkvenega prava so kongregacije uradi Rimske kurije, "po katerih papež navadno opravlja posle vesoljne Cerkve in ki v njegovem imenu in z njegovo oblastjo izvršujejo službo v blagor Cerkvam". V Rimski kuriji je poleg državnega tajništva še 9 kongregacij, 3 sodišča in 11 svetov.

Kongregacija, o kateri govorimo, se ukvarja z vsem, kar zadeva disciplino, študij, premoženje, pravice in dolžnosti ustanov posvečenega življenja, kamor sodijo tako ženski kot moški redovi (npr. benediktinci, cistercijani) ter redovne družbe (npr. jezuiti, uršulinke), svetni inštituti (npr. Družina Kristusa Odrešenika) in družbe apostolskega življenja (npr. Misijonska družba lazaristov). V delokrog Kongregacije sodijo tudi zadeve meniškega življenja, skupnosti posvečenih devic ter novih oblik posvečenega življenja. Jurisdikcija nad člani naštetih skupnosti je osebnega značaja in nima ozemeljskih omejitev. Za lažjo predstavo lahko navedemo, da je leta 2003 v okviru katoliške Cerkve delovalo: 194.129 redovnikov - od tega 139.159 duhovnikov in 54.970 redovnih bratov, 792.317 redovnic ter 51.973 članov kontemplativnih redov.

Rokometna reprezentanca Slovenije je na šestem evropskem prvenstvu osvojila srebrno kolajno, potem ko je v finalni tekmi v Ljubljani izgubila z Nemčijo s 25 : 30 (10 : 16). Predstave slovenske izbrane vrste so bile na zaključnem turnirju v štirih slovenskih mestih Ljubljani, Celju, Velenju in Kopru naravnost fenomenalne, po vrsti so padale mnoge uveljavljene reprezentance. Islandija, Srbija in Črna gora, Francija, Hrvaška nikakor niso znale najti pravega recepta za navdihnjeno igro gostiteljev, ki so celo Slovenijo dvignili na noge in jo prikovali pred televizijske ekrane. Ljubiteljem športa v Sloveniji bo evropsko rokometno prvenstvo ostalo za vselej v spominu. Največ zaradi srebrnega odličja, predvsem pa zaradi tega, ker so rokometni virtuozs s stare celine v Sloveniji uprizorili najlepši in najbolj kakovostni rokometni ples.

Konec februarja naj bi po nekaterih informacijah "ugasnilo" deset od 53 uredništev radia Glas Amerika (Voice of America - VOA), tudi slovensko. Novico je redakcijam, ki poleg slovenskega pokrivajo še slovaški, romunski, poljski, litovski, latvijski, madžarski, češki, estonski in bolgarski jezik, sporočilo vodstvo VOA NEWS. Odločitev so sprejeli zato, ker bodo Slovenija, Slovaška, Poljska, Litva, Latvija, Madžarska, Češka in Estonija 1. maja vstopile v Evropsko unijo, Bolgarija in Romunija pa sta predvideni za naslednji krog širitve.

Narodni svet koroških Slovencev (NSKS) je v izjavi za javnost obsodil predvolilni boj koroških svobodnjakov (FPOe) zaradi usmerjenosti proti pravni državi in slovenski narodni skupnosti. FPOe namreč deli zgibanke, v katerih kot razlog za ponovno izvolitev Joerga Haiderja za koroškega deželnega glavarja navaja trditev, da "je preprečil postavitev dodatnih dvojezičnih krajevnih napisov", je zapisal NSKS v izjavi za javnost.

Sodeč po izjavah Banke Slovenije bomo enkrat na začetku prihodnjega leta vstopili v čakalnico za uvedbo evra, mehanizem menjalnih tečajev - ERM 2, kjer bomo morali preživeti vsaj dve leti, preden se lahko tolar poslovi oziroma postane evro, torej mogoče celo leta 2007. Po pravilih mora vsak potnik pred vstopom v čakalnico določiti vrednost osrednje paritete deviznega tečaja, okrog katere se tečaj pozneje ne sme oddaljiti za več kot 15 odstotkov. Evropski komisar za ekonomske in denarne zadeve Pedro Solbes pa pravi, da se bo tečajna stabilnost novih članic obravnavala od primera do primera in kot merilo stabilnosti omenja veliko ožji pas - plus oziroma minus 2,25 odstotka od paritete.

(Gradec) Komemoracija ob znamenju za pokojne Slovence v Brisbaneu - Avstralija

UMAR (vladni urad za makroekonomske analize in razvoj) pričakuje, da bo letos inflacija nižja za eno odstotno točko, kar bo mogoče le ob usklajenih ukrepih, ki sta jih napovedali vlada in Banka Slovenije v zadnjem četrtletju lani. Po njihovih predvidevanjih naj bi inflacija v letu 2004 znašala 3,6 %.

Ročno delo je še vedno priljubljena dejavnost v krajih ravninskega dela Prekmurja. V Dobrovniku, na narodnostno mešanem območju, predvsem med prebivalstvom madžarske narodnosti tradicija še vedno veliko pomeni in jo skrbno negujejo. Zlasti zimski večeri so primerni za preživljanje prostega časa ob ustvarjanju vezenin, prtov, blazin. Ročnodelska skupina v kraju deluje že sedem let, ob druženju in delu preživljajo lepe trenutke, hkrati pa ohranjajo tradicijo, bogato kulturno dediščino in stare običaje, ki jih spoštujejo in so nanje ponosni.

Bolj ko se približuje 1. maj 2004, ko bo Slovenija tudi uradno postala polnopravna članica Evropske unije, bolj pospešeno potekajo priprave na proslavo tega zgodovinskega dogodka v Gornji Radgoni. Občina in mesto Gornja Radgona, ki ju povezuje reka Mura z mestom Bad Radkersburg v sosednji Avstriji, bosta osrednje prizorišče počastitve vstopa Slovenije v unijo. Osrednja dogajanja bodo na mostu čez Muro, najprej v petek, 30. aprila 2004, od 9. ure dalje (simbolično 15 ur za 15 sedanjih članic EU), in v soboto, 1. maja 2004, do 10. ure zjutraj (simbolično 10 ur za 10 novih polnopravnih članic EU).

Električna energija za tarifne odjemalce - to je gospodinjstva, javno razsvetljavo ter manjše obrtnike - je s 1. februarjem dražja za štiri odstotke, podražila pa se je tudi priključnina. Vlada je s podražitvijo le deloma ugodila zahtevam distribucijskih podjetij, ki so predlagala skoraj osem odstotno zvišanje cen že pred petimi meseci.

Mnogi naši cariniki bodo odšli na južno mejo, policijo pa bo okrepilo 181 dosedanjih carinikov. Z vstopom v Evropsko unijo bodo večje spremembe zlasti v slovenski carinski upravi. Ker po 1. maju na mejah z Italijo, Avstrijo in Madžarsko ne bo več carinjenja, bodo mnoge carinike prerazporedili. Od nekaj več kot 2200

(Essen) Ob kulturnem prazniku smo se zbrali pri maši.

zaposlenih v carinski upravi bo prerazporejenih 835 zaposlenih. Prav v teh dneh nekateri že prejemajo obvestila, kam naj bi jih prerazporedili.

Slovenija ima pri izpolnjevanju zavez do vstopa v Evropsko zvezo zamudo na dveh pomembnih področjih, in sicer pri veterini in pri davkih. Slovenija mora do 1. maja sprejeti zakona o dohodnini in o dohodku pravnih oseb ter tako ustrezno urediti osebno obdavčitev in obdavčitev podjetij. Na področju veterine pa mora sprejeti še 70 podzakonskih aktov. Če do izpolnitve zavez ne bo prišlo, se naša država lahko znajde na sodišču evropskih skupnosti.

Izvršilni odbor Nove Slovenije je imenoval kandidate za volitve v Evropski parlament. Poleg nosilca liste, poslanca in predsednika sveta stranke Alojza Peterleta bodo kandidirali tudi strankin glavni tajnik Anton Kokalj, nekdanji svetovalec na slovenskem veleposlaništvu v Grčiji Janez Vasle in predsednik podmladka Nove Slovenije Jernej Pavlin. Na listi bodo kandidirale tudi tri predstavnice ženskega spola, in sicer županja Moravč Ljudmila Novak, vzgojiteljica Alenka Šverc in podjetnica Maruša Novak.

Potem ko je Renault konec lanskega leta od pooblaščenih investicijskih družb prevzel 33,3 odstotka družbe Revoz in je v torek prišlo do prenosa delnic, je ta francoski proizvajalec avtomobilov 100-odstotni lastnik novomeške tovarne. Revoz, ki je edina tovarna za proizvodnjo avtomobilov v Sloveniji, zaposluje 2 tisoč 142 ljudi in je največji slovenski izvoznik ter največji industrijski delodajalec.

A N G L I J A

LONDON

Čas po božičnih in novoletnih praznikih je za našo malo slovensko skupnost v Združenem kraljestvu čas miru in pogleda v naše preteklo delo v letu, ki je minilo. Vsako leto znova ugotavljamo, da se člani naše skupnosti vedno bolj množično selijo k nebeškemu Očetu, ki jim je dal življenje in obilico talentov. Velika večina jih je s pridom izkoristila in si tudi v tujini zgradila lep dom, pridobila mnogo prijateljev in uresničila svoje skrite želje po miru in sreči. Zato so poročila za Našo luč sestavljena bolj iz čestitk ob različnih življenjskih jubilejih naših faranov, še več pa je takih, kjer sporočimo znancem in prijateljem odhod tega ali onega člana naše skupnosti s tega sveta k Odrešeniku vseh ljudi.

A vendar je tudi veliko mladosti, razposajenega smeha in pristnega veselja v naši skupnosti in na naših medsebojnih srečanjih. Mladost in prešernost nam vse leto, lahko bi rekel dan za dnem prinašajo mladi slovenski fantje in dekleta, duhovniki in laiki, ki se radi za nekaj dni ali tednov ustavijo v našem domu. Ti mladi se vedno bolj zavedajo, da bo po vstopu Slovenije v Evropsko skupnost treba pogledati tudi v širni svet in preskočiti plotove naše majhnosti.

Farani pa smo še posebej hvaležni našemu požrtvovalnemu župniku Stanislavu, ki že dolgo vrsto let vodi, uči, hrabri in k dobremu spodbuja našo slovensko skupnost. Ker smo vsak dan starejši in bolehnější, še toliko bolj rabimo njegovo tolažilno besedo, izhajajočo iz Svetega pisma, njegove molitve, pa tudi težko pričakujemo njegove obiske. A to ni tako lahko, saj smo Slovenci razkropljeni po vseh pokrajinah Združenega kraljestva. Prav ob zadnjih božičnih praznikih se je pokazalo, kako duhovnik s tako razkropljenimi ovčicami nujno potrebuje dobro prevozno sred-

stvo. A prav za praznike je našemu Stanku dokončno odpovedal poslušnost njegov 10 let stari rover in odšel v zasluženi pokoj. K sreči se je hitro našel »angel varuh«, ki je našemu duhovniku pomagal do novega konjička. To je delegat slovenskih misij v Nemčiji, msgr. Janez Pucelj, ki je skupaj s sobratu duhovniki teh misij zbral denar za nakup forda fokusa, ki ga je Stanko dobil po posebej ugodni ceni, s 30 % popustom. Zasluge za ta drugi Miklavžev dar pa ima naš zvesti faran in dobrotnik g. Lojzek Saje, ki si je s svojim delom pridobil ugledno visok položaj pri družbi Ford, ki je našemu župniku dala popust. Tako smo na svečnico poleg svečk blagoslovili še novega župnikovega konjička.

F. F.

V večnost so odšli:

Jože Natlačen iz Rochdalea v Severni Angliji je odšel v večnost tik pred svetim večerom, 23. decembra 2003.

Jože je bil rojen 21. novembra 1925 v Gornjem Gradu. Še zelo mlad je bil vpoklican v nemško vojsko in se je kot vojak znašel v Alžiriji. Tam je prestopil k angleškemu letalstvu (RAF). Ob koncu vojne je prišel v Anglijo in bil leta 1947 demobiliziran v Lancashiru. Že v Afriki se je naučil voziti tovornjake in prav to delo in zaposlitev je opravljal v Angliji vse do upokojitve. Kjerkoli je bil zaposlen, povsod so ga cenili kot dobrega in vestnega uslužbenca. Leta 1955 se je v Rochdaleu poročil z Angležinjo Sheilo.

Bil je med prvimi ustanovnimi člani slovenskega pevskega zbora v Rochdaleu. Vedno je rad pomagal pri vseh slovenskih prireditvah. Bil je mirnega značaja, vendar vesele

Slovenski veleposlanik dr. Marjan Senjur in soproga Mojca sta obiskala "Naš dom". Od desne proti levi: dr. Ambrož Kodolja, dr. Marjan Senjur, Mojca Senjur, Mateja Ferrari in župnik Stanislav Cikanek.

Pokojni Jože Natlačen

narave, prav zato je bil povsod priljubljen in je imel veliko prijateljev. Pri petju bomo pogrešali njegov žametni tenor, s katerim je toliko let hvalil Boga pri bogoslužju in razveseljeval na različnih prireditvah znance ter prijatelje.

Od dragega Jožeta smo se poslovili 2. januarja 2004 s pogrebno mašo v cerkvi sv. Patrika v Rochdaleu, torej v isti cerkvi, kjer je pred 49 leti svoji ženi Sheili izpovedal večno ljubezen in zvestobo. Njegovo telo so upepelili in žara bo na njegovo željo prenesena v Slovenijo. Tako bo njegovo upepeljeno telo čakalo vstajenja v grobu njegovih staršev. Njegovega pogreba se je poleg njegovih angleških prijateljev, kljub slabemu vremenu, udeležilo tudi veliko Slovencev.

Jože Grkman

Beti Cvijanovič iz Bradforda je odšla v večnost na novo leto, 1. januarja 2004.

Beti se je rodila leta 1926 na Bizeljskem. Srečna mladostna leta so vse prehitro minila. Začela se je druga svetovna vojna in s tem zanj težka leta preizkušenj. Že leta 1941 je nemški okupator njo in njeno družino nasilno izgnal z domačije. Prišli so v nemško taborišče, kjer je njen oče vse noči

Pokojna Beti Cvijanovič

garal kot težak v neki nemški tovarni. Vsako jutro je ves v skrbeh prihajal k ženi in hčerki in s seboj prinesel tisto malo hrane, ki jo je prislužil in se ji je sam odpovedal. Hotel jima je vsaj malo olajšati trpljenje in bedo ujetništva. A težko in nevarno delo, pomanjkanje hrane in skrb za družino, vse to mu je načelo zdravje. Omagal je in po kratki bolezni zelo mlad umrl. Zanj in za njeno mamo je do konca vojne in ujetništva skrbel očetov bratranec, ki je bil prav tako izgnanec, doma iz iste vasi.

Ko se je vojna morija končala in sta bili z materjo rešeni ujetništva, je spoznala srbskega fanta Miloša in se z njim poročila. Skupaj z mamo in očimom so se nameravali preseliti v Anglijo. Vendar so njeno mamo in očima zaradi starosti in oslabelosti na meji zavrnil. A Beti ni odnehala. Skupaj z možem sta v letu 1947 odšla v Anglijo in s trdim ter marljivim delom kmalu toliko zaslužila, da sta si zgradila hišo. Kmalu sta si pridobila ugledne angleške prijatelje in ti so pomagali, da sta lažje dobila dovoljenje za prihod in bivanje mame in očima v Angliji. Naselili so se v Bradfordu, kjer se je tudi mami in očimu delno povrnilo zdravje. Kupili so zemljo v okolici Bradforda in tam postavili kokošjo farmo. S prihodki od pro-

daje kopunov s farme so toliko zaslužili, da sta si tudi mama in oči v isti ulici kot Betka zgradila svoj lasten dom.

Beti je vse življenje v duši veliko trpela, saj si je silno želela potomstva. Strahote taborišča, mrz in pomanjkanje so ji vzeli zdravje in tako ni mogla postati mama. V svoji veliki dobroti in ljubezni je zato postala duhovna mati številnim mladim slovenskim dekletom, ki jih je želja po srečnem življenju zvabila v širni svet. Beti jih je brezplačno sprejemala v svoji hiši in jim pomagala do človeka vrednega življenja. Veliko jih je rešila pred moralnim in duhovnim propadom. Mnogim otrokom in mladim sta bila z možem za botra ali priči pri poročnih slavnostih.

Sedaj je odšla v novo in lepše življenje, ki ji ga je vojna na tem svetu vzela. Prepričana sem, da bo pri Bogu, ki zna vsako dobro delo bogato poplačati, tudi blaga Beti dobila bogato plačilo.

Frančiška Drnovšek Šarič

Erhard Breg iz St. Albansa pri Londonu je odšel v večnost 15. januarja 2004.

Pokojni Erhard je bil zvest naročnik in bralec Naše luči vse od njenega začetka izhajanja in tudi zaveden Slovenec.

Rodil se je v Mariboru leta 1923. Druga svetovna vojna je tudi njemu, tako kot mnogim Slovencem, krojila življenja tek.

Leta 1947 je prišel v Združeno kraljestvo, saj je bil med vojno vojak pri angleškem letalstvu (RAF). Bog mu je podaril zelo veliko talentov, ki jih je s pridom izkoristil. Zgodaj je zbolel za tuberkulozo in meningitisom, a je kljub temu pridno delal in postal uspešen podjet-

Pokojni Erhard Breg z ženo Marijo ob 50-letnici njune poroke

nik. Skoraj popolnoma je oglušel. Njegov sluh so mu povrnili zdravniki s posebno operacijo polžka v ušesu. To je bila ena prvih takšnih operacij v Združenem kraljestvu. Najlepša leta svojega življenja je preživel v Willesdenu (London), kjer si je s svojo ženo Marijo, ki mu je rodila tri otroke, ustvaril prijeten dom. S svojim vedrim značajem je kmalu našel mnogo somišljenikov in prijateljev, ki so se redno zbirali v londonskem Češkem klubu. Pokopali so ga v St. Albansu, 29. januarja, ob množični udeležbi njegovih sorodnikov, prijateljev in znancev. Naj počiva v miru in naj mu Bog nakloni bogato plačilo za njegovo zvestobo družini in Cerkvi.

Štefan Breg

iz starega v novo leto nihče ni našel pravega časa, da bi o tem razmišljal, kaj šele kaj napisal. Upam, da ne boste užaljeni, če boste „morali“ brati o starejših dogodkih.

Najprej „žalostna pripomba“: Letos si je slovenski dunajski Miklavž „zlomil nogo“, tako da sam ni mogel prinesiti darov otrokom. Poslal jih je svojemu zaupnemu prijatelju duhovniku, ki je na Miklavževo nedeljo maševal, da jih je takoj po maši v cerkvi razdelil. Vse kaže, da je Miklavž iz leta v leto bolj otožen, ker opaža, da je silno težko danes zadovoljiti otroke. Še bolj težko mu je pri srcu, ko vidi, da otrok skorajda ni več. Zaskrbljen sprašuje, kdaj je sploh bil nazadnje kakšen krst v Slovenskem pastoralnem centru ...

Kot pripravo na božične praznike imamo vsako leto na soboto pred tretjo adventno nedeljo prvi del duhovne obnove, drugi dan, v nedeljo, pa drugi del. Letos je duhovno obnovo vodil frančiškanski pater Lavrencij Anžel, župnik in gvardijan pri Sveti Trojici v Slovenskih goricah. Pred leti je ta pater že bil med nami in so bili vsi, ki so ga poslušali, izredno zado-

voljni, zato so izrazili željo, da bi ga še kdaj povabili. Prišlo je kar lepo število ljudi, ki so se po končanem predavanju ali duhovnem nagovoru radi vključili v razpravljanje.

Potem smo dali ljudem priložnost za prejem zakramenta sprave. Na razpolago smo bili kar trije spovedniki.

Na tretjo adventno nedeljo je polepšal liturgično slavlje Mešani komorni pevski zbor iz Celja. Pod vodstvom gospe prof. mag. Dragice Žvar so pri maši peli glavne dele Schubertove t. i. Nemške maše (seveda v slovenskem jeziku), po maši pa priredili še lep koncert adventnih in drugih duhovnih pesmi. Pevci in pevke so imeli s seboj ne le nekaj prijaznih spremljevalcev, pač pa tudi nekaj krepkih litrov odličnega domačega vina. Ob tej dobri kapljici in zelo okusni golaževi juhi ter raznih priboljških smo se po koncertu še dolgo skupaj zadržali in prepevali v naši dvorani.

Pri polnočnici je bilo tudi letos videti kar nekaj Avstrijcev in Hrvatov. Dasi ne razumejo slovensko, se radi ob praznikih udeležijo naše maše zaradi ubranega petja naših prazničnih pesmi.

DUNAJ

V drugi letošnji številki Naše luči ste prav gotovo pogrešali glas z Dunaja. Zgodilo se je pač, da ob skoku

Dunajski Slovenci, zbrani na duhovni obnovi na tretjo adventno nedeljo

V naši slovenski skupnosti so trije Štefani, zato tudi praznik prvega mučenca slovesno praznujemo, tako v cerkvi kot tudi po maši v dvorani.

Zadnji dan v letu je gotovo pomemben dan, ko se človek nekoliko zamisli in premišluje o minljivosti časa, o dejstvu, da se iz leta v leto (tudi iz dneva v dan) stara, odmira, se naglo bliža zadnjemu cilju. Verni človek bi ta dan nujno moral najti čas še posebej za zahvalo svojemu Stvarniku in mu vdano izročiti vso negotovost leta, ki je pred njim. Že vsa leta se zbiramo dunajski Slovenci na Silvestrov večer ob 19. uri v naši cerkvi k zahvalnemu besednemu bogoslužju, po njem se skupaj zadržimo, blagoslovimo vse prostore (kakor na sveti večer in na večer pred tremi kralji), potem skupaj povečerjamo, zapojemo in če je razpoloženje, tudi zaplešemo. Bučnega veseljačenja že nekaj let nimamo več; se torej razidemo že pred polnočjo, tako da vsak po svoje, kakor mu je drago, dočaka novo leto.

Toni Štekl

GRADEC

Božično razmišljanje Slovencev v Gradcu in potovanje patra Martina Vidoviča po Avstraliji

Ob božičnih in novoletnih praznikih nas Slovence, ki so nas življenjske poti usode pripeljale v avstrijski Gradec, prevzame posebno razpoloženje – od prazničnih radosti družinskih srečanj do ob teh trenutkih še globlje doživetega domotožja za domovino, za domačimi kraji, prijatelji, za našo Slovenijo.

Na radijskih in televizijskih sprejemnikih lovimo sporočila iz naše lepe slovenske dežele, ki je tako blizu, pa mnogokrat tako strahotno

oddaljena od naših src. Naši otroci, ki so povojne čase doživeli tukaj v tujini, so bili za marsikaj prikrajšani – predvsem za možnosti spoznati in vzljubiti lepote pokrajine in običaje njihove in seveda naše domovine. To še posebej velja za naš slovenski božič, saj ga v tujini ne moremo doživeti tako globoko, srečno, bogato in lepó.

Seveda pa se vedno potrudimo, da ga praznujemo dostojno in prisrčno. To nam je izdatno olajšano v naši slovenski skupini, ki je našla nadvse gostoljubno, varno in prisrčno zavetje v cerkvi Marije Pomagaj (Mariahilf) v Gradcu. Tako smo božične praznike najprej začeli z obiski bolnikov. Naš pater Janez Žnidar je z velikim veseljem in iznajdljivostjo postavil jaslice v zakladni kapelici, kjer smo pri polnočnici proslavili Jezusovo rojstvo s prelepim slovenskim petjem in nato s prijetnim srečanjem v naših cerkvenih prostorih. Iz srca smo si zaželeli srečo, vendar tudi z majhnim ščepcem bridkosti, saj smo zaznali, da nas je vedno manj.

V letošnjem pobožičnem času smo zato s tem večjim veseljem in zanimanjem prisluhnili našemu patru Martinu, ki nam je z diap projekcijo

Zlatomašnik pater Martin Vidovič, slovenski minorit, je že 25 let v graški cerkvi.

in doživeto besedo pripravil predavanje o njegovi poti po Avstraliji, kjer je obiskal naše slovenske rojake. Potovanje so mu ob njegovi zlati maši poklonili tukajšnji župljani.

Na pot se je odpravil meseca novembra lanskega leta. Spremljal ga je gospod Stanko Kunstek. Obiskala sta vsa pomembna slovenska središča in se srečala z našimi rojaki in njihovimi dušnimi pastirji. Posebej je iz potovanja izpostavil štiri mesta, ki so nanj napravila globok vtis: Sydney, Gold Coast, Melbourne in Canberro. Navdušen je bil nad mašo v Marrylandsu (Sydney), kjer je doživel izredno lepo oblikovano bogoslužje s številno udeležbo in ubranim petjem. V Marrylandsu in Melbourne delujeta dva kakovostna pevska zbora. Tudi sami možje zapojejo, da je veselje. Kulturnih prireditvev je bilo veliko, npr. dobro pripravljena slovenska veseloigra v Marrylandsu. Na večjih prireditvah nastopajo Slovenci v svojih narodnih nošah, tako da izgubi občutek, da si tako daleč od domovine.

Zelo ga je prevzela slovesnost blizu Brisbane (Gold Coast), kjer so se pri nedeljski maši spomnili vseh rajnih rojakov, ki imajo svoj spomenik blizu Slovenskega doma. Tja prihaja duhovnik le enkrat na mesec, zato pa je ta dan pravi praznik. Kar pa mi, razvajeni Evropejci skorajda ne moremo razumeti, je dejstvo, da k tem mesečnim bogoslužjem prihajajo ljudje tudi od več kot sto kilometrov daleč.

Posebno lepo slovesnost je doživel v mestu Wollongong, kjer so na praznik Kristusa Kralja obhajali 20. obletnico slovenske cerkve. Navdušil je krajevni škof Peter Ingman, ki je v svoji pridigi lepo orisal zgodovino cerkve na Slo-

venskem in pohvalil delo Slovencev v njegovi škofiji.

Žal pa se ni mogel udeležiti ponovitve srebrne maše, ki jo je daroval pater Boris v Melbourne, zmanjkalo pa je tudi časa za obiske v Adelaidi in daljnem Perthu, kjer prav tako slovenski frančiškani opravljajo svoje misijonsko delo. Videl pa je mnogo drugih krajev ter občudoval lepoto in urejenost te daljne dežele. Povsod je bil deležen izjemne gostoljubnosti in prijaznosti. Prevzela ga je skrb za red in čistočo ter ljubezen do božje narave. Srečal pa je tudi »življenje, ki ni praznik«, trd vsakdan, skrb za vsakdanji kruh, pa tudi oddaljenost od Boga. Tako je pač življenje.

Ob vseh teh dogodkih se mu vedno vrača misel, da se mnogi Slovenci v Avstraliji držijo Slomškovega načela: »Sveta vera bodi vam luč, materni jezik (slovenski) pa ključ do zveličavne narodove omike.« To pa želi tudi vsem Slovincem po Evropi. Vzpodbuda naj bo globoko doživetje slovenstva, ki ga pater Martin Vidovič prinaša s seboj s popotovanja po tej prekrasni daljni deželi.

Po tem zanimivem poročanju smo patra Martina nagradili s prisrčnim odobravanjem in čestitkami za lepo izvedeno pripoved.

Za slovensko skupino v Gradcu

Ivanka Koletnik

LINZ

Šestdeseti rojstni dan gospe Viktorije Hauseder

Po sveti maši 8. 12. 2003 smo se kot ponavadi odpravili v naš center, kjer je že prijetno dišalo.

Zvedeli smo, da imamo kar tri slavlence rojstnih dni in da gospod Brodarič že pripravlja kosilo.

Prva je Viktorija Hauseder, ki je praznovala 60. rojstni dan. Kar nismo mogli verjeti, da jih ima Viktorija že 60. Saj je še mladostna in zelo urejena. Gospa Viktorija se je rodila 11. 12. 1943 v Dražencih pri Ptujju kot četrti otrok mami Matildi in očetu Francu v številni Plajnskovici družini. Kot mlado in zalo dekle je prišla leta 1964 v Avstrijo (v Linz) k svojima sestrama Tilki in Angeli. Tukaj se je zaposlila in v službi hitro spoznala svojega bodočega moža ter se v Traunu poročila leta 1965. Rodili so se jima trije otroci Zlatko, Sabina in Thomas. Viktoriji življenje ni bilo posuto z rožicami. Saj sta si gradila nov dom pa tudi otroci so jo potrebovali. Vzgajala jih je v delavne in zgledne. Vsak od njih si je ustvaril svojo družino in svoj lastni dom. Viktoriji tudi bolezen ni prizanašala, saj je prestala več težkih operacij. Prav gotovo so ji bili v oporo njeni otroci, da je sedaj spet krepka in zdrava. Gospa Viktorija je babica šestim vnučkom, ki jo razveseljujejo z vsakim obiskom, posebno pa mali Jan in Livija. Viktorija je tudi zelo

spretna v ročnih delih. V naši skupnosti je nepogrešljiva, je tudi članica cerkvenega odbora, skrbi pa tudi, da je naš center vedno čist in prijeten. Gospe Viktoriji kličemo še na mnoga zdrava leta: Viki, radi te imamo!

V istem času je praznoval svoj rojstni dan tudi gospod Ivan Brodarič, ki je poznan, da dobro kuha in streže. Tokrat sta z gospo Viktorijo pripravila pravo slovensko kosilo in še različno pecivo. Gostili smo se do poznega popoldneva.

Že v jeseni pa je bil rojstni dan gospoda Viktorja Kereca. On in gospa Gizela nikoli ne pozabita svojih prijateljev, zato smo žejo gasili na Viktorjev račun in se sladkali z Gizelino torto.

Za glasbo in petje sta skrbela zakonca Sadl.

Slavljencem je govoril in čestital gospod Toni Štekl, ki enkrat na mesec prihaja med nas, in smo mu tudi zelo hvaležni.

Po sveti maši v januarju pa je slavila svoj rojstni dan gospa Angela Roschnaj. Tudi ona nas je gostila,

Gospa Viktorija Hauseder z družino

mi pa ji želimo vse najboljše. Ker se v Linzu srečujemo enkrat na mesec, je vsakokrat kakšno praznovanje, in to je velika priložnost za prijetno snidenje.

Pozdrave iz Linza

Anton Zore

SPITTAL NA KOROŠKEM

Kakor leto prej smo tudi v preteklem morali na zadnji dan pred božičem najprej na pokopališče, predno smo se zamislili v božično skrivnost.

Naš rojak in zvesti obiskovalec slovenske sv. maše, 84-letni Franc Podržaj, doma z Iga pri Ljubljani, je po daljšem bolehanju odšel k Bogu. Posebno hudo mu je bilo, da ga noge niso nesle dalj kot le par korakov po vrtu in je bil zato odvisen od otrok, da so ga peljali po opravkih in v cerkev. Bil je še vojak v jugoslovanski vojski, pred 2. svetovno vojno. Na Koroško je prišel že med vojno. Zadnjih 55 let je preživel v Spittallu.

Sredi januarja pa je odšla Matilda Ornik v 92. letu starosti, naša najstarejša »faranka«. Več let je bila odvisna od postrežbe drugih, naj-

več domačih. Nekaj let je bila v starostnem domu, zadnja pa pri vnukinji Metki, kjer je tudi umrla.

Njen sin Filip – klicali smo ga Zdene, pa je mamo prehitel za pet mesecev. Po dolgi bolezni in večkratnem zdravljenju v bolnici je umrl v 64. letu starosti.

Oba sta bila rojena pri Sv. Juriju v Slovenskih goricah. Ves povojni čas sta preživela na Koroškem v Spittallu skupaj z očetom Rudijem. Zdaj skupaj počivajo na mestnem pokopališču. (Naj vsi v miru počivajo. Bog jim daj večni mir.)

Vsi ti naši pokojni so imeli srečo, da so bili ne samo na zadnjo uro deležni duhovne tolažbe, temveč jih je duhovnik že med boleznijo večkrat obiskal.

In kar do sedaj nismo vedeli: če že ni pel v slovo domači zvon, pa zdaj vemo, da zvon, ki je bil 1912 vlit v Ljubljani. Do sedaj v kapeli, ki so jo postavili v spomin žrtvam 1. svetovne vojne, na vzpetini nad pokopališčem, bo od sedaj naprej zvonil prav pri izhodu iz mrtvaške vežice. Vsak lahko prebere ime tvrdke: Max Samasse 1912 Laibach. Spodaj je še neki grb. Ob robu pa napis:

Ernst begleiten meine Trauerschläge stumme Wandrer auf dem letzten Wege (Wand'rer)

Prosti prevod: Resno spremljajo moji žalostni udarci neme popotnike na zadnji poti.

In zvon je pel in bo še naprej vsem: domačinom in pokojnim vseh narodnosti, ki jih je na tem pokopališču kar precej.

Zadnjo nedeljo v januarju nas je obiskal ljubljanski nadškof dr. Franc Rode. Odzval se je povabilu in v spremstvu urednika DRUŽINE, škofijskega ekonoma in seveda šoferja dospel v dopoldanskih urah. Najprej smo imeli sv. mašo v kar lepo napolnjeni Marijini kapeli. G. nadškof nam je položil na srce, naj ostanemo zvesti Bogu in domovini. Obujal je spomine na življenje v takratnem taborišču, posebno na šolo, bil je dijak bežunske slovenske gimnazije v letih 1946–48. Hvaležno se je spominjal profesorjev in vzgojiteljev in smo se čudili dobremu spominu, saj je kar vse po imenu imenoval in še marsikatero dogodivščino povedal iz tistega časa. Posebno popoldne, ko smo se zbrali pri skupnem kosilu. Obisk pokopališča je pri podobnih obiskih tudi obvezen. Poslovili smo se s pesmijo v upanju, da se še kdaj srečamo.

Ko bo šla ta številka Naše luči v tisk, bo naša rojakinja ga. Gabrijela Kopač, Škofjeločanka, praznovala 90-letnico. Izredno čilega duha! Po zlomu kolka pred tremi leti se je izredno dobro opomogla in s pomočjo dobrih ljudi pride skoraj vsako nedeljo in praznik k sv. maši in živi v svojem stanovanju. Pri takem življenjskem optimizmu in zdravju ji želimo še mnogo let!

Pokojna Matilda Ornik s pokojnim sinom Filipom Ornikom

BELGIJA in NIZOZEMSKA

BRUSELJ

Gospod Karel Kozina - višji duhovnik vzhodnega obreda s pravico nošenja mitre - doma v župniji Ribnica na Dolenjskem, je na božični praznik 2003 v kapeli Slovenskega pastoralnega centra na Av. de la Couronne 206 v Bruslju, bivšem Vzhodnokrščanskem ognjišču, kjer že 40 let vsak dan mašuje v vzhodnem obredu, daroval svojo zlato mašo. V soboto, 27. decembra, je sledila zelo slovesna sveta liturgija v cerkvi sv. Janeza Krizostoma, kjer je župnija grško-katoliške melkitske Cerkve (libanonske). Ob navzočnosti več duhovnikov obeh obredov in drugih mašnih pomočnikov ter

Zlatomašnik Karel Kozina v cerkvi grško-katoliške melkitske Cerkve v Bruslju

župnijskega pevskega zbora je bila ponovitev zlate maše v staroslovanskem, grškem in francoskem jeziku. Prišli so številni zlatomašnikovi prijatelji različnih narodnosti. Vsi smo bili navdušeni nad lepoto svetega bogoslužja in svetim vzdušjem ob tej zahvali Bogu za tako bogato duhovniško delo g. zlatomašnika. Po maši je sledil sprejem z bogato postrežbo.

»Zlatomašnik, bod' pozdravljen ...« pa mu bo zapel pevski zbor v rojstni župniji Ribnica, ob ponovitvi zlate maše. »NA MNOGAJA LJE-TA!«

GENK – BOKRIJK

V februarski številki je bil podatek o sodelovanju društev »Naš dom«, »Slomšek« in »Folklorne skupine Nizozemska« na Winterevenement v dneh med 20. in 29. decembrom 2003. Od »Našega doma« sem dobil pritožbo, da sem premalo napisal o njih. Torej se jim javno opravičujem. Moram pa napisati kakšno besedo v lastno »obrambo«, ker sem zvedel, da so precej užaljeni.

Tisti, ki pišemo članke za »Našo luč«, moramo predvsem vedeti, kaj se je kje dogajalo. Potrebno je torej, da smo tam navzoči sami ali pa da nam kdo od navzočih oz. od organizatorjev posreduje svoje poročilo v kateremkoli od znanih jezikov. Naj torej pohvalim g. Tonija Kropivška, ki je meni izročil članek iz krajevnega časopisa, tajnica društva Zvon iz Nizozemske pa je sama napisala članek, kar sem z lahkoto prevedel in sta poročila v »Naši luči« res lepi in povesta bistveno. Obljubljam torej, da bom vsa posredovana poročila zvesto prevedel in poslal na uredništvo. Gospodje tajniki ali kdo drugi od

Toni Kropivšek, dirigent zbora Zvon, ki je na tekmovanju 270 moških zborov v kraljevini Nizozemski dosegel 1. in 2. mesto.

upravnih odborov, kar pogumno! Članki pa morajo priti vsaj do tretjega v mesecu, ko naj bi bil članek objavljen.

V Bokrijku osebno nisem bil, ker sem imel obveznosti kot tolmač na policiji in na sodišču, pa tudi vabila

Huub Hochstenbach je 25 let član zbora Zvon, bil pa je tudi 15 let njegov predsednik.

in vstopnice nisem dobil, kar bi sodelujoča društva z lahkoto uredila.

CHARLEROI

18. januarja je bila posebej lepo obiskana maša, med katero je bil v kapeli doma počitka »Home St. Joseph« tudi krst, in sicer krst 12. otroka - deklice Gabrielégolas (za slovensko uho nenavadno ime), r. 9. junija 2003 v družini Daniela Rušta in Maryline Cormont. Srečnim staršem in celi družini čestitamo in se pridružujemo njihovem veselju!

Pri tej maši je bila z mano tudi Nina Kompare, odlična in znana pevka, ki študira na Kraljevskem konservatoriju v Bruslju. Najprej je obdarovala oskrbovance Doma sv. Jožefa, kjer imamo Slovenci vsako 3. nedeljo v mesecu mašo ob 11. uri. Čudovito (tega ni potrebno posebej poudarjati, saj drugače ona ne zna) je zapela Gounodevo Ave Marijo. Marsikatero oko se je orosilo. Med slovensko mašo je podprla ljudsko petje, pa tudi razveselila navzoče s Schubertovo Ave Marijo v slovenščini.

Popoldne sva se odpeljala še 45 km naprej na drugo stran Monsa, kjer

so naši rojaki našli kapelo, kjer bomo imeli slovensko mašo. Nekaj mesecev tukaj ni bilo maše, ker kapele, kjer je do marca 2003 maševal pokojni g. Gaberc, ni več. Zdaj se bomo vsako tretjo nedeljo v mesecu ob 9. uri zbirali v kapeli sester v Maison du Sacre Coeur na Rue Jules Bonaventure 6 v Boussu.

EISDEN

V nedeljo, 25. januarja, je imelo "Slovensko katoliško pevsko in kulturno društvo Slomšek" svoj letni občni zbor. V nadaljevanju pa je bil letni občni zbor Slovenske katoliške misije, saj gre za iste ljudi. SKM je pred državo pravna oseba - nepridobitno društvo. Po zakonu so takšni občni zbori vsako leto obvezni. Svoje poročilo pripravijo predsednik, tajnik in blagajnik. Zapisnik pa moramo poslati na sodišče prve stopnje, kjer ima vsaka pravna oseba shranjene svoje dokumente.

Opazamo, da je vedno manj ljudi, ki jih občni zbori zanimajo. Vedno manj je zlasti takšnih, ki so pripravljeni sodelovati pri organizaciji in izvedbi naših prireditev. Zlasti pa pogrešamo mlade. Sicer

pa od tretje in četrte generacije ne moremo pričakovati česa drugega, saj se mi zdi, da se v »slovenskih« družinah nikjer več ne govori slovensko.

EISDEN – GENK

8. februarja je bil tudi pri nas kulturni dan. Ob 11.45 smo imeli ob sodelovanju mešanega pevskega zbora Slomšek v italijanski cerkvi sveto mašo za domovino. Nato je bilo v Našem domu kosilo, na katerega so se zainteresirani naročili, nekateri gostje iz Slovenije in iz Bruslja so bili postreženi na račun društev. Iz domovine je bil navzoč dramski igralec Polde Bibič s soprogo. Recital je Martina Krpana. Sodelovala pa je (brez honorarja!) tudi Nina Kompare, ki jo je na skromnem glasbilu spremljal pianist Jernej Gregorič, tudi študent na Kraljevskem konservatoriju v Bruslju.

Pri nas se seveda nič ne dogaja brez sodelovanja našega odličnega zbora »Slomšek« iz Eisdena. Sodeloval je tudi mešani zbor »Naš dom« iz Genka. (Tudi njim bi zelo prav prišel kakšen finančni dar, kakor tudi našim študentom v Bruslju, pa baje v te namene ni predvidenega denarja v proračunu. Sicer pa je vsak Slovenec ponosen na to, da more svojo ljubo domovino in njeno kulturo res podarjati rojakom po svetu. Saj vemo, da je takšnih na žalost zelo malo. Gotovo pa je vse več takih, ki se veselijo debelih plač in honorarjev iz domovine ali celo od naših društev.)

Pa brez zamere, če bi se kdo čutil prizadetega, lepo prosim!

*Lep pozdrav od
Lojzeta Rajka iz Belgije*

*Krst
Gabrielegolas
Rušt, 12. otroka
Daniela Rušta in
Maryline
Cormont*

F R A N C I J A

FREYMING – MERLEBACH

Lepi prazniki so za nami. Božič in novo leto, praznika, ki nas vse prijateljsko zbližujeta, in družinska srečanja dobijo prostor v vsakem srcu in topli spomini ostanejo trajni. Saj prav božič je praznik ljubezni. Daje nam priložnost, da ob njem izražamo, kar nosimo v svojih srcih. Prav ob tem prazniku krožijo širom sveta želje in voščila, obdana z božjim blagoslovom novorojenega Odrješnika.

Pri polnočnici, ki smo jo imeli ob 18. uri na sveti večer, se je kapela sv. Jožefa napolnila do zadnjega kotička. Vernike je prevzela skrivnost božičnega večera, objela z milino in se čustveno dotaknila vseh src. Da je pri polnočnici božična pesem še lepše in globlje zadonela, je prispeval pevski zbor JADRAN. Po polnočnici smo se vsi zbrali v dvorani misije ob prijateljskem kozarčku toplega vina in želje za lepo praznovanje so krožile po dvorani.

Ko pa se spomin vrača na dogodke preteklega leta 2003, moram priznati, da se je pritaknil škrat. Gospod Egon KOTAR je praznoval že v aprilu 2003 jubilejni praznik, 70. rojstni dan. Pravkar jih bo že 71, 26. aprila 2004. In ker za izraz dobrih želja ni nikoli prepozno, mu iz srca želimo za nazaj in že za naprej zdravja, veselja in veliko osebnega zadovoljstva.

Člani odbora prijateljev katoliške misije smo Leonu Curku zaželeli vse dobro za njegov 70. rojstni dan.

Pri naši misiji smo mu hvaležni za zvestobo dolgoletnega cerkvenega pevca in mu želimo, da bi še dolgo let častil Boga in lepšal cerkveno petje s svojim lepim basom. In hvala mu za ves čas in dobro voljo, ki jo pušča v prid našega doma, saj je Egon odličen električar.

V mesecu oktobru nas je razveselil pevski zbor ALPINA iz Žirov - Slovenija. Na povabilo slovenskega pevskega zbora JADRAN iz Merlebacha smo bili tudi pri katoliški misiji deležni njihovega lepega petja. Pevski zbor ALPINA je v nedeljo, 12. oktobra, pel v kapeli sv. Jožefa pri sv. maši in je nadvse obogatil duhovno službo božjo.

Pri popoldanskem koncertu v mestni dvorani Freyming-Merlebach »Maison des Cultures Frontières« so želi velike uspehe. Takih srečanj se vsak slovenski rojak razveseli. Podarili so nam vsem trenutke lepega ubranega petja.

Kosa žanje življenje naših slovenskih rojakov.

22. novembra 2003 nas je zapustil in šel po plačilo k Vsemogočnemu v

68. letu starosti gospod Pavel ČELIGOJ. Pavel je bil nadvse zaveden Slovenec, član društva Prijateljev Slovenske katoliške misije od vsega začetka obstoja. Rodil se je 21. februarja 1936 v Veliki Pristavi blizu Postojne. V Francijo je prišel leta 1957. Kot veliko drugih slovenskih mladih fantov je v tistem času zapustil svoj rodni kraj. Prišel je iskat delo v tujino, kjer se je zaposlil v rudniku premoga v Merlebachu. Tri leta kasneje se je poročil s slovenskim dekletom Ani RIHTAR. Pred Stankom Grimsom in pred Bogom sta si obljubila večno zvestobo leta 1960,

Pokojni Pavel Čeligoj

v Merlebachu, kjer si je kasneje s svojimi pridnimi rokami ustvaril svoj domek.

V srečnem zakonu jima je Bog poklonil tri hčerke: najstarejša je Anne Marie, nato Christiane in Dora. Pavel je ljubil materni jezik. Želel je vlti ta zaklad slovenske besede tudi svojim vnukom in vnukinjam. Zvesto jih je vozil vsako soboto v slovensko šolo v katoliško misijo. Bil je poklicni zidar in zidarsko žlico je še pridno vrtel spomladi, ko smo začeli z delom pripravljanja za mozaik okrog oltarja v naši kapeli. Zahrbtno bolezen je prenašal vdano in pogumno. Vsem nam bo ostal v spominu, ko je še v nedeljo, 9. novembra, prišel k sv. maši. Prižgal je svečo, toda na njegovem obrazu so že bile zarisane globoke poteze trpljenja zaradi bolezni. Zaspal je v Bogu štirinajst dni pozneje. Smrt ga je ponovno združila s pokojno ženo Ani.

Vsem sorodnikom v imenu katoliške misije izrekamo globoko in iskreno sožalje.

Prišli smo tudi v dobo, ko naši člani društva Prijateljev katoliške misije drug za drugim praznujejo okrogel življenjski jubilej. Praznovala sta v januarju kar oba LESNJAKOVA. Gospa Ani 10. januarja in gospod Anton 18. januarja 70. rojstni dan. Oba sta člana društva in zvesta naročnika ter bralca NAŠE LUČI. Gospod LESNJAK je tudi izvrsten mizar, prav veliko reči je že pri našem domu, ki nosijo sled njegovih mojstrskih rok. Hvala mu za vse, kar nudi dobrega za potrebe našega doma. Gospe Ani in gospodu Antonu želimo veliko zdravja in dobrega v bodočem življenju.

Gospa Marlenka LORSUN, roj. SAJOVEC, je 8. januarja srečala ABRAHAMA. Toplo ji čestitamo za

njen jubilejni življenjski praznik. Marlenka je zvesta vsemu, kar je slovenskega. V srcu nosi globoke slovenske korenine. Ni je sram govoriti materni jezik, ponosna je na bogato dediščino, ki jo je sprejela od svojih staršev. Marlenka je zvesta pevka cerkvenega zbora pri katoliški misiji. Z glasom, ki izstopa po lepoti, prisostvuje večjim zborom. Pri pevskem zboru »JADRAN« je ena glavnih sopranistk, pri cerkvenem zboru pa ravno tako nenadomestljiva. Želimo ji vse dobro v nadaljnjem življenju, zdravja v obilni meri in da bi bila še naprej tako korajžna in vesela. Hvaležni smo ji tudi za vse lepe čase, ki jih delimo skupaj in za vso njeno pomoč, ki smo jo deležni pri misiji.

Pri zadnjem celodnevem srečanju, 14. decembra 2003, smo začeli dan s sv. mašo ob 10. uri. Maševal je gospod župnik Toni. Po skupnem kosilu nas je ob 15. uri popoldan obiskal sv. Miklavž. Prišel je v spremstvu angela in tudi parkelj se je prikazal za njim. Otroci so bili zelo korajžni. Bilo je veselo srečanje in pričakovanje: Najbolj so se razveselili otroci, pa tudi starejši so postali otroško veseli, saj jih je ta sv. mož popeljal v otroški svet in obdaril vsakega v dvorani. Da je bil dan še prijetnejši, nam je Dominik ŠUMEJ zaigral nekaj prijetnih melodij na harmoniko. Topla mu hvala za lepo igranje.

In že smo se srečali pri prvem srečanju, 4. januarja 2004. Zvesti gostje se iz meseca v mesec veselijo skupnih srečanj. Da bi le prišli zdravi in veseli na kraj 2004 vsi skupaj z božjo pomočjo, kot smo zapustili za seboj leto 2003.

Jožica CURK

BERLIN

Nagrada treh kraljev slovenski mladini

Slovenci v Berlinu so se pred kratkim veselili dveh lepih dogodkov. Najprej jih je razveselila novica, da je mladina Slovenske katoliške misije v Berlinu prejela najvišjo častno nagrado, ki jo vsako leto pod imenom NAGRADA TREH KRALJEV podeljuje berlinska nadškofija. Prestižno nagrado so v petek, 16. januarja 2004, na novoletnem sprejemu pri kardinalu iz rok predsednika sveta za meddržavne odnose v cerkvi sprejeli predstavniki mladih Slovencev v Berlinu, to so bili: Bernardka Bačovnik, Sonja Pukmeister in Mitja Zakrajšek. Mladi so si nagrado prislužili s prizadevnim prostovoljnim delom v župniji, z aktivnim delovanjem v slovenskih pevskih zborih in ansamblu, z izredno medsebojno povezanostjo in nastopi na različnih odprtih prireditvah v Berlinu. Njim samim se je zdelo skoraj neverjetno, da so zmagali in njihova zmaga je zelo odmevala v berlinskih medijih, saj je bila na podelitvi zbrana vsa družbeno-politična smetana Berlina in Nemčije. Kot pravi župnik Dori, je to res veliko priznanje za njihovo dobro in uspešno delo v Cerkvi in v cerkvi sv. Elizabete.

Mladino iz Slovenske katoliške misije v Berlinu je za nagrado predlagalo slovensko veleposlaništvo, najbolj se je za to zavzela

Predsednik komisije za Slovence v zamejstvu in po svetu Franc Pukšič, župnik Izidor Pečovnik – Dori in predsednik župnijskega sveta SKM Anton Bačovnik

konzulka gospa Irena Gril, za kar se ji iskreno zahvaljujemo. Nagrade pa niso veseli le mladi, pač pa vsi, ki živijo in dihaajo s slovensko župnijo v Berlinu in bo zagotovo dala novega poleta in novih moči za delo v prihodnje.

Praznik sv. Antona

V soboto, 17. januarja, pa so v župniji znova, že tradicionalno praznovali god sv. Antona Puščavnika, svetnika, ki je največkrat upodobljen s prašičkom. Po stari slovenski navadi, ki je ponekod še živa, so zbrali krače in klobase, jih blagoslovili, skuhalo in skupaj zaužili. Obhajali so tudi godove. Med drugim je praznoval svoj god tudi novi predsednik ŽPS Tone Bačovnik. S Toneti in Antoni pa je praznovala tudi Vera Gabor – god sv. Veronike, ki je poklonila pecivo. Praznovanje je potekalo v vedrem razpoloženju, saj so obudili stare navade, ki so doma v Sloveniji, tam, kjer imajo v oltarjih cerkva sv. Antona. Ljudje vsako leto z večjim veseljem obujajo spomine na stare običaje in blagoslove, ki so jih bili deležni kot otroci. Še posebej je to zanimivo za mladino in otroke, ki tega še niso doživeli.

Konec februarja bo pust in na pustno soboto slovenska župnija pripravlja tradicionalno pustovanje. Vabljeni vsi, ki se boste v tem času mudili v Berlinu, še posebej so dobrodošle lepe maske. Za zabavo bo skrbel priznani ansambel Roberta Zupana z Vranskega.

M. Mošnik

AUGSBURG

Augsburg – V soboto, 24. januarja, so se v Augsburgu zbrali k praznovanju preložene božičnice člani pevskega zbora in župnijski sodelavci. Pridne roke skrbnih gospodinj so poskrbele za vse, kar

je potrebno, da mize niso bile prazne, trio: Toni – harmonika, Irena – bas kitara in g. Roman – ritem kitara pa za prijetno glasbeno vzdušje. Opolnoči so zažvenketali kozarci, zazvenela je napitnica »Kol'kor kapljic, tol'ko let ...« »G. Romanu za rojstni dan vse najboljše ...« tako in podobno je bilo slišati od vseh strani. »Hvala za vse izraze pozornosti vsakemu osebnostno,« je v tistih trenutkih utripalo srce slavljenca.

Kempton – Enkrat na mesec je za slovensko govoreče vernike v Kemptonu in okolici priložnost, da se udeležijo svete maše v maternem jeziku. Maša je ob 11. uri v kapeli bolnice na Robert-Weixler-Str. Po maši sledi skupno kosilo, ki traja do poznih popoldanskih ur. Gospodinje pripravijo vse potrebno, da so mize obložene, moški pa da grla ne ostanejo suha. Italijanska župnija, ki ima v Kemptonu svoje prostore, jih da enkrat na mesec na razpolago slovenski skupnosti, da lahko v miru preživi nekaj uric skupaj. Tako je bilo tudi letos, 25. januarja, z majhno razliko. Najprej smo se zbrali k sveti maši. Po maši pa nismo šli v italijanski center, ampak

Kol'kor kapljic, tol'ko let, so zapeli g. Romanu v Augsburgu.

Blagoslov hiše in družine Kozole v Betzigauu pri Kemptnu.

v kraj Betzigau blizu Kemptna. V tem kraju si je Kozoletova družina pred kratkim zgradila novo hišo, ki ji je postala nov topel dom. Mama Metka, oče Mario ter sinova Andreas in Florian niso skrivali zadovoljstva, da imajo novo streho nad glavo. Mlada gospodarja sta povabila svoje prijatelje in župnika na svoj dom, ki je hišo blagoslovil. »Naj vlada pod to streho ljubezen, zdravje in razumevanje, naj bo vedno prisotno varstvo Marije Pomočnice in božji blagoslov,« je g. Roman zaželel družini Kozole srečno pot v bodočnost. V prijetnem vzdušju je nedeljsko popoldne vsem kar prehitro minilo.

Roman Kutin

ESSEN

Januarski poudarki

Praznično bogatemu decembru sledi dolg in »neprazničen« mesec januar. Njegova »praznina« ga nekako še podaljša. Gre bolj za navidezno »praznino« meseca, saj ima kar nekaj lepih, čeprav na prvi pogled manj vidnih spodbud.

Z vesoljno Cerkvijo smo se vključili v molitveno osmino za edinost kri-

stjanov. Posebej smo se pri bogoslužju spomnili te velike zadeve Cerkve na obe nedelji, ob začetku ter zaključku, 18. in 25. januarja. Predvsem evangeličani so nam blizu, saj so že mnoge družine druge generacije mešane katoliško-evangelizirane. Poprosili smo rojake, naj se spomnijo te skupne zadeve Cerkve tudi doma z molitvijo.

Nedelja verskega tiska

Skupaj s slovensko Cerkvijo smo jo praznovali 18. januarja, odmevnost pa je dobila po naših skupnostih v celotnem mesecu januarju. V poplavi medijev današnjega časa ima za nas verski tisk bogato sporočilnost: najti si čas tišine ter iti vase za duhovno širino. Za nas rojake na tujem po verskem tisku odmeva vesoljna Cerkev, posebej pa je za nas pomembna tudi povezava z domačo Cerkvijo na Slovenskem in z rojaki širom sveta. Svojo veliko težo pa ima gotovo beseda, ki je naša, slovenska. Poleg duhovnega poslanstva ima pisana beseda za nas tudi veliko kulturno poslanstvo.

Nedelja Svetega pisma

je sledila nedelji verskega tiska. Tudi njeno bogastvo sporočilnosti

je veliko. Gotovo je premalo prisluhniti božji Besedi samo pri bogoslužju. Potrebno je segati po njej tudi osebno. Vsakoletna spodbuda gotovo najde nekaj mesta v naših življenjih, predvsem v našem pozitivnem odzivu do branja Svetega pisma in premišljevanja o njem. Ta in oni rojak rad poseže na novo po nabavi Svetega pisma. In tako je priložnost več, da tudi duhovno seže po njegovi bogati vsebini. Naj Sveti Duh bogato veje po tej nedeljski spodbudi v naših okoljih.

Na pragu februarja

nas nagovori praznik Gospodovega darovanja – svečnica. Sveče, ki jih v Essnu blagoslovimo, poromajo preko meseca po vseh skupnostih in s tem na domove. Uporabimo jih na velikonočno vigilijo ter na veliko noč pri procesiji v Essnu ter Oberhausnu.

Ob tej priložnosti pridružimo tudi blagoslov na priprošnje sv. Blaža in se duhovno ozremo že po 11. februarju - godu lurške Matere Božje, ki je tudi svetovni dan bolnikov. Sprejemanje trpljenja in lajšanje tega v sočloveku je v današnji naglici življenja potrebno še večjega poudarka in krščanskega doje-manja trpljenja v duhu Jezusovega darovanja za nas.

Slovenski kulturni dan

je letos, ob vstopu Slovenije v EU, potekal ob geslu: Slovenija, odmev evropske lepote. Posebej smo ga praznovali v Hammu (7. 2.) skupaj s skupnostjo iz Gütersloha, ter v Essnu in Moersu (8. 2.)

V programu smo prisluhnili bogatemu izboru domoljubnih pesmi v izvedbi solopevca baritonista Matjaža Robavsca iz Ljubljane ter ob odlomkih iz slovenskih literarnih del.

V Moersu je svoj del k prazniku prispeval tudi mešani zbor Slovenski cvet.

Lepa udeležba je pokazala pravo zavest rojakov, da tam, kjer vlada glas slovenski, tam na Slovenskem dom je moj ...

Pustovanje ...

že po tradiciji pripravijo člani pevskega zbora Slovenski cvet v Moersu. Letos je bil 8. februarja popoldne po sv. maši ter kulturnem prazniku v dvorani Don Boskovega doma. Številna udeležba, sproščenost in veselje, glasba in skeči so povezali v domačem vzdušju vse prisotne rojake.

80-letnico Pavle Wolfs

smo praznovali ob velikem številu njenih domačih in številnih rojakov v soboto, 31. januarja, v prostorih slovenskega društva Bled v Essnu. Gospa Pavla je že dolga leta tu. Vsakozi je bila prizadevna v slovenski skupnosti, zato je tudi široko poznana in cenjena. Njene vrline so, da se rada iz srca nasme-

ji, rada zapoje »po naše« in dobri Bog ji je naklonil velik dar v kuharskih sposobnostih in spretrostih. Zato tudi v izbiri slike za objavo ob njeni 80-letnici ni prišla v poštev praznična slika, temveč tista v »kuhinjskem elementu«. Tolikera naša praznovanja so redno »oskrbovana« tudi z bogatimi in dobrimi darovi iz njene pekarske spretnosti – od potic, krofov, različnih vrst domačega kruha pa vse tja do ročno rezanih domačih rezancev ob bazarju.

Draga gospa Pavla – Bog živi, vam kličemo ob lepem prazniku in iskreno želimo, da vas dobri Bog ohrani še mnogo let med nami v slovenski skupnosti. Na zdravje!

Srečanje z Abrahamom gospe Polone Skalar

Vsaka od naših številnih skupnosti rojakov ima med sabo, hvala Bogu, kar lepo število tistih, ki so v »služenju skupnosti« ob naših rednih srečanjih. Nalahko in odgo-

vorno delo in še kako potrebno za obstoj vsake skupnosti.

Mednje spada v skupnosti v Wettru in Castropu tudi gospa Polona Skalar, ki je praznovala 50-letnico življenja ob zaključku januarja. Duhovno bogata osebnost in vedno pripravljena za skupno dobro, zato je tudi cenjena in spoštovana. V župniji sodi med številne bogoslužne sodelavce – rada in »korajžno« bere berila pri sv. mašah v Wettru in Castropu. Rada se odzove tudi za skupnost v Essnu, na pomoč priskoči ob binkoštnem srečanju, ko potrebujemo veliko sodelavcev. Z veseljem sta z možem Janezom poromala skupaj z župnijo v Rim in lansko leto v Lurd. Slavljenci želimo posebej zdravja in se priporočamo za njeno sodelovanje v skupnosti tudi v bodoče. Bog ji daj vsega dobrega.

FRANKFURT

Mesec januar, ki je že krepko za nami, v naši slovenski župniji ni bil povsem mrtev. 25. januarja popoldne smo imeli naše pobožično romanje v bližnji Ilbenstadt. Več kot sedemdeset se nas je pripeljalo ne v ravno lepem vremenu v ta kraj. V južnem delu naše župnije je še sredi dneva močno snežilo. Najprej smo imeli nedeljsko mašo, pri kateri smo ves čas peli božične pesmi. Na orgle pa nas je spremljal tamkajšnji župnik dr. Vinko Kraljič. Pesem Rajske strune pa je zapela manjša skupina mladih iz naše župnije. Po maši smo se seveda zbrali v župnijski dvorani k malici in pogovoru, pa tudi nekaj godovnih oziroma rojstnih dni nismo smeli izpustiti. To pa toliko bolj, ker je naš gostitelj dr. Vinko Kraljič v prvi polovici januarja dopolnil 70 let življenja, v drugi polovici pa je imel še god. Toliko

Mislim, da bo dober, pravi slavljenka Pavla Wolfs.

Mladostnih petdeset let Polone Skalar

Župan dr. Tiselj in zbor pozdravljata obiskovalce prireditve.

več razlogov je torej bilo, da smo izpili kozarec ali dva vina ali česa drugega. Za tiste, ki so v takih primerih vedno zadnji (ker namreč vse pripravijo in tudi pospravijo), pa je šla ura že na enajst zvečer, ko so prišli domov.

Še nekoliko več dela in skrbi pa je bilo za prvo februarско nedeljo. Poleg mašnega bogoslužja smo imeli to nedeljo tudi prireditev ob bližnjem slovenskem kulturnem prazniku, gostili pa smo mlade pevce in pevke Mešanega pevskega zbora 'Zarja' iz Šentvida pri Planini pri Sevnici. Skoraj 40 jih je prišlo med nas, z njim pa tudi župan občine Šentjur pri Celju g. dr. Štefan Tiselj. V soboto zvečer so se pripeljali v Frankfurt, kjer so jih sprejele naše družine na prenočišče, večinoma v Frankfurtu in okolici, nekaj pa tudi v Wiesbadnu in okolici. V nedeljo dopoldne so si ogledali frankfurtsko letališče in samo mesto, spremljali pa so jih Helena, Kristina in Gregor. Po kosilu smo morali kar hiteti k cerkvi Marijinega srca, kjer imamo običajno popoldansko mašo, da smo pripravili vse tako za bogoslužje kakor za kasnejšo prireditev. Z zelo lepimi glasovi in dovršenim petjem pod vodstvom

dirigenta Mateja Romiha so mladi pevci na koncu maše zaslužno dobili aplavz, pri mnogih pa so izvabili tudi solze v oči. Tudi nastop v dvorani pod cerkvijo je bil zelo lep: prepletale so se zborovske pesmi in recitacije, ki sta jih pripravili tukajšnji učiteljci gospe Dragica in Mira, povezovalno besedilo, pozdravi in zahvale. Slovesni nagovor ob kulturnem prazniku je imel župnik Martin Retelj. Takole je dejal:

»Spoštovani! 'V tujini, sredi skrbi in naporov, ne smemo pozabiti na naša narodna in verska izročila. Zaslužek, blagostanje in gospodarski napredek so gotovo cilji, vredni truda in dela, a le, kadar ne okrnijo srčne in duhovne kulture.'

'Izseljenec je pogosto tako sam in nerazumevan. 'Naša luč' pa že več kot 10 let zvesto obiskuje rojake po zahodni Evropi. Tudi tebi želi biti luč in spremljevalka. Domača beseda prinaša tolažbo, dviga duha in pogum ter ohranja zaupanje.'

To sta dva citata, ki sem ju pobral z lističev, ki so bili priloženi pred štiridesetimi leti reviji Naša luč in so kasneje dobili naslov Med nami povedano. Zapisal pa jih je začetnik našega slovenskega zdomskega katoliškega misijona v Hessnu (ki

Takole je slavljenec dr. Vinko Kraljič sprejel okrepčilo za naslednja leta.

pa postaja vedno bolj izseljeniški) dr. Franček Prijatelj. Naj ne bo zamer in napačnega razumevanja, če bom nekoliko bolj poudaril vlogo našega slovenskega misijona oziroma sedanje župnije. Štirideset let mineva od začetka organiziranega delovanja duhovne oskrbe Slovencev na področju kar nekaj zveznih dežel Zvezne republike Nemčije s sedežem v Mannheimu, od leta 1970 pa v Frankfurtu za deželo Hessen in še nekoliko čez. In vseh teh štirideset let je bila spremljevalka glavnega delovnega področja vedno tudi kultura. Že cela stoletja in tisočletja je pisana beseda, shranjena v tej ali oni obliki, temeljna posredovalka in motor človekovega duhovnega ustvarjanja in njegovega napredka. Kmalu po začetku misijona (od leta 1967) je bila na voljo, in je vsako leto, zbirka mohorjevih knjig /poleg teh pa še vedno tudi nekaj drugih/, te najstarejše slovenske založbe, ki je opravljala in to še vedno dela, veliko kulturno poslanstvo med Slovenci doma, v zamejstvu in po svetu. Leta 1971 je na Textorstrasse v Frankfurtu nastala župnijska čitalnica in knjižnica za izposajo

slovenskih knjig, knjig, ki so bile tiskane tako doma kakor v tujini, zlasti v Argentini. Seveda je tu vedno tudi revija Naša luč, ki že več kot petdeset let sveti zlasti med Slovenci po Evropi v domačem maternem jeziku s poročili iz naših slovenskih skupnosti, krajšimi članki s tega ali onega področja in vedno seveda z romanom ali povestjo v nadaljevanju.

Tudi na svečnico, praznik Gospodovega darovanja v templju, smo imeli mašno bogoslužje z blagoslovom sveč, po maši pa smo prejeli še blagoslov sv. Blaža. Za delovni dan je bil zelo lep obisk.

Po novem letu sem dobil po telefonu sporočilo, da je v decembru umrla gospa Jožica Schmidt iz Gemündena. Ta kraj, kjer je pokojna živela, je sicer v škofiji Würzburg, a se je občasno oglasila, ker je prejela tudi našo pošto ali naročila mohorjeve knjige. Doma pa je bila iz Celja. Naj počiva v miru.

rem

HAMBURG

Veselo sporočilo s severa – med nas prihaja spet 'naš' župnik.

Slovenci v Hamburgu smo bili zadnje čase kar precej zaskrbljeni, kaj bo z našo slovensko mašo in srečanji po njej. Pred poldrugim letom je moral naš dolgoletni dušni pastir Martin Mlakar zaradi bolezni prenehati s svojim vsakomesečnim obiskom med nami. Zdravniki so mu prepovedali dolga in naporna potovanja in napore, ki si jih je skoraj 25 let nalagal za nas. Za nekaj časa je priskočil na pomoč delegat Janez Pucelj in nam omogočil kolikor toliko redno srečanje pri maši in po njej v Hildesheimu in v Hamburgu. Seveda pa je bila ta rešitev le začasna. Vztrajno čakanje na rednega slovenskega župnika se nam je splačalo in proti koncu leta 2003 je v Hamburgu prevzel slovensko bogoslužje Izidor Pečovnik - Dori, župnik v Berlinu. S svojim naravnim in neposrednim nastopom je takoj osvojil srca vernikov in že se najdejo med nami tudi novi obrazi. Poudaril je takoj ob svojem nastopu, da želi povabiti v naš krog vse Slovence, ki še niso pozabili, kaj jim je mati izročila kot zaklad v srcu, namreč vero in zaupanje v Boga.

V Hamburgu so v slovenski skupnosti vedno aktivno sodelovali tudi zakonci iz narodnostno mešanih

zakonov in njihovi otroci. Največ je slovensko-hrvaških družin in je tako vzdušje že od nekdaj prežeto z duhovnim izkustvom in bogastvom obeh narodov. Župnik Dori nas je takoj začel povezovati s petjem lepih narodnih in zabavnih pesmi v obeh jezikih. Srečanja so tako zares za vse prijetna z vrhano mero veselja in prijateljstva. Poleg tega pa pri nas že od nekdaj velja, da nam žene postrežejo z bogato obloženo mizo in možje vsakokrat postavijo na mizo dobro kapljico iz domačih krajev. Bog ohrani spretne kuharice in naše kletarje, da bi nikoli ne pozabili teh dobrih navad.

Na januarskem srečanju smo posebej nazdravili rojaku Francu Gunglu od Svete Ane v Slovenskih goricah, ki je decembra srečal 'abrahama'. G. Franc je redno pri slovenski maši in v naši skupnosti, njegovi hčerki Tatjana in Nada pa sta vedno v veliko pomoč pri pripravi prostora in jedi.

G. Dori nam je vsem zadal nalogo, da se potrudimo in povabimo posebej lepo vsakega rojaka v našem mestu k maši in srečanju in pokažemo pot do slovenske skupnosti, ki naj bo središče vsega slovenskega življenja in delovanja

Franc Gungl z ženo Slobodanko in Marijan Jurič

Sestri Tatjana in Nada Gungl sta redno pri maši.

v Hamburgu. Gre vendar za velike vrednote ohranjanja in utrjevanja slovenskega duhovnega in kulturnega bogastva med nami.

Ob tem smo se zavedli velikega dela, ki ga ja storil za nas v preteklem času g. Martin Mlakar. Hvalježni smo mu za vso njegovo neutrudno delo in za vsa lepa in bogata srečanja z njim. Želimo mu veliko moči še naprej in trdnega zdravja. Upamo, da nas pride še kdaj obiskat, da se mu bomo lahko osebno zahvalili.

d. d.

INGOLSTADT

V decembru in januarju je kar nekaj rojakov iz naše župnije obhajalo svoje rojstne in godovne dneve, nekateri od njih pa so slavnostno zaokrožili svoje obletnice. V svoji sredi imamo tako po novem kar tri šestdesetletnike: Franci Zupančič je postal član »kluba 60« konec meseca decembra, Justa Tessmann je praznovala 6. januarja, deset dni kasneje pa se jima je pridružil še Tone Šulj. Vsi so svoja praznovanja primerno obeležili in iz tega mesta jim kličemo še na mnoga leta in naj jih Bog živi. Dolga je še pot pred njimi in pred nami je še veliko prijetnih druženj v okviru naše skupnosti.

Tone Šulj, član "kluba 60"

Slavljenka Justa Tessmann

Med našimi rojaki je še vedno prisotna želja, da jim duhovnik po božiču blagoslovi njihovo hišo in družino. Tako župnik vsako leto v tem času obiše kar nekaj družin in jim podeli božji blagoslov.

V nedeljo, 8. februarja, pa smo v Nürnbergu in Ingolstadtu pripravili

slovesnosti ob dnevu kulture. V Nürnbergu je bila slavnostna govornica ga. Mirella Merku. Imela je zelo zanimiv nagovor s pomenljivim naslovom *Od Itake do Aten* preko Ljubljane, za lepo zapeto slovensko pesem pa je poskrbel združeni moški pevski zbor slovenskih društev iz Erlangna in Nürnbergga.

V Ingolstadtu pa nas je nagovoril naš župnik Stanko Gajšek. Na obeh prireditvah je bil osrednji dogodek nastop igralca MGL iz Ljubljane Gregorja Čušina, ki nam je predstavil svojo monodramo z naslovom *Hagada*.

MANNHEIM

Slovo od Toneta Flajsa

Pokojni Tone Flajs

Tonetove posmrtno ostanke smo 5. februarja pospremili na pokopališče v Mutterstadtu blizu Mannheim. V mesecu maju bi slavil sedemdesetletnico življenja, a ga je Bog prej poklical k sebi. Tone se je rodil v Lancovi vasi pri Ptuj in se izučil za kovača, kasneje pa je v Nemčiji vozil tovornjak. Po poroki z Marijo Zajc se je preselil v Apače, kmalu pa sta se odločila za odhod na delo v Nemčijo in se z otrokoma naselila v Mutterstadtu. Kmalu sta spoznala, da bosta ostala dlje, kot

Družina Potočnik je prejela blagoslov hiše in družine.

sta nameravala in sta si zgradila hišo. Sosedje so občudovali njuno pridnost, s katero sta si pridobila ugled in kmalu so domačini spoznali, da se spleča obračati na Toneta za pomoč. Hitro se je razširilo po vsem mestecu, da nikomur ne zna odreči in so se pogosto zatekali k njemu, če je kdo rabil pomoč pri delu.

Tone je bil v zadnjem desetletju življenja kar hudo preizkušan. Najprej je moral prestati operacijo na obeh nogah in je postal invalid. Kljub temu je redno prihajal k slovenski maši in sta le palici izdajali, da z njegovim zdravjem ni vse v redu. Ni se odrekel svoji navadi, da pomaga, kadar je treba pomagati. Ko ni mogel več drugače pomagati, je bilo zadnja leta na društvenih prireditvah njegovo mesto ob vhodu v dvorano, kjer je skrbel za vstopnino. Še pred dobrega pol leta smo ga videli na njegovem mestu pri vratih dvorane na reviji pevskih zborov.

Doma je imel veselje z vrtom in je kljub invalidnosti lepo negoval sadno drevje. Z močno voljo je nadomestil to, kar mu je bolezen vzela. Vsako leto je šel rad v domovino,

zlasti na trgatev, le zadnjo jesen mu to ni bilo več dano, ker sta se pred dobrega pol leta nadenj spravili še dve hudi bolezni. Potrpežljivo je prenašal trpljenje, bolezen pa je napredovala in ga končno premagala. Tako so njegovim marljivim rokam (njegov priimek v nemškem jeziku pomeni prav marljivost) pošle moči.

Naj mu nebeški Oče z večno srečo nadomesti vse tisto, kar je v življenju pretrpel, svoje najbližje pa naj spremlja s svojo priprošnjo pri Bogu.

MÜNCHEN

Slovenska župnijska skupnost v Münchnu je povabila za praznik slovenske kulture v goste dramskega igralca in znanega umetnika monodrame Gregorja Čušina. Rad se je odzval povabilu, saj se je potovanje po južnem delu Nemčije razraslo v trojen umetniški nastop v naši fari pa še v sosednji v Nürnbergu in Ingolstadt.

Med nas je g. Čušin prinesel svojo originalno monodramsko uprizoritev z naslovom HAGADA, ki je prešla lani na svoji ravni najvišje

priznanje v Sloveniji. Hagada je aramejska beseda za pripoved svetopisemskih zgodb na način, ki je lahkoten, deloma celo zabaven in duhovito naravnano na primerjave in vzporednice v današnji čas. Umetnik se poslužuje simbolnega jezika, ki omogoča večpomenski izraz. S tem osvobaja poslušalca od obvezne interpretacije sporočila na individualno raven dojetanja. Ker je besedilo zelo poenostavljeno na vsakdanjo govorico in naravnano na hudomušnost, je vsebina lahko razumljiva vsakemu poslušalcu.

Tako so pred petdesetimi udeleženci v živo zaživeli dogodki iz zgodovine odrešenja na način, ki si ga je izbral umetnik. Vsebina starozaveznih in novozaveznih dogodkov je zrasla pred nas v neki novi moči, kajti lahkotnost podajanja ni nikoli prestopila praga banalnosti. Govorica morda res ni ugajala vsakemu med poslušalci, vendar je zelo konkretno nakazala, kako je morda edino možno spregovoriti o velikih zgodovinskih izkustvih krščanskega sporočila sodobnemu človeku, ki svetopisemske govornice ne pozna več.

Doživeli smo spet lep večer med rojaki v Münchnu. Srečanje je bilo

*Dramski
igralec
Gregor
Čušin*

*Lucija in
Veronika sta
okrasili
praznično
dvorano v
Münchnu.*

obogateno z družabnim zaključkom, kjer je na izjemno bogat način prišla do izraza kultura gospodinske umetnosti naših žena. Bogato obložene mize so se tokrat dobesedno šibile pod pladnji dobrot, zloženih v okusno dekorirano razkošje. Oko se je napaslo in telo nasitilo in ostalo je še veliko, da so gostje lahko odnesli nekaj tega na svoje domove v užitek in spomin na lepo srečanje. Posebej lepo je bila pripravljena tudi scena v župnijski dvorani, za kar gre zaslug mladima aranžerkama Luciji in Veroniki Tomšič. V takem okolju in vzdušju so se gostje zadržali v medsebojnem pogovoru do pozne večerne ure.

Dobro kapljico so darovali prijatelji župnika Marjana in dobrotniki naše župnije v Sloveniji. Vsem sodelavcem naj Bog bogato povrne!

STUTTGART

Z velikimi pričakovanji v leto 2004

V mesecu januarju in februarju smo v Stuttgartu pripravljali načrte in programe za leto 2004. Kot vsako leto bo tudi to leto, leto našega odrešenja, se pravi poglobljanja naše krščanske vere. Zato so naši

Valentina in Jože Zore (prva z desne) sta praznovala 25 let poroke.

pastoralni načrti usmerjeni v odkrivanje bogastva našega krščanskega izročila. Na prvo mesto smo, tako kot že nekaj let poprej, postavili Sveto pismo, ki ga še tako malo poznamo.

Sveto pismo bomo odkrivali preko rednega oblikovanja nedeljskih bogoslužnih srečanj. To nalogo je prevzela liturgična skupina, ki se srečuje vsaj vsakih štirinajst dni, in Župnijski pastoralni svet, ki prav tako sooblikuje bogoslužje in skrbi, da je duhovni utrip naše krščanske skupnosti vedno živ in aktualen. Tudi v skupnostih, ki so oddaljene od centra, skušamo razvijati ta čut za sodelovanje z oblikovanjem bogoslužnih in družabnih srečanj.

Svetemu pismu bomo tudi v letošnjem letu posvetili dva seminarja: spomladi je biblični seminar namenjen mladim družinam, jesenski seminar bo tako kot do sedaj namenjen vsem, ki želijo preko Svetega pisma poglobljati svojo vero.

Leto 2004 bo za nas Slovence posebno leto: vstopili bomo v skupni dom evropskih narodov. Temu dogodku želimo nameniti posebno pozornost. V soboto, 15. maja, bomo imeli cerkveno in kulturno družabno prireditev ob vstopu Slovenije v Evropsko zvezo. Bogoslužje bo v cerkvi sv. Konrada v Stuttgartu vodil beograjski nadškof Stanislav Hočevar.

(Oedheim) Tonetu Koširju so domači nazdravili ob 70-letnici.

(Neckarsulm) Tone Primožič je izpolnil 70 let življenja.

(Esslingen) Nežka in Ivan Čampa sta se Bogu zahvalila za 35 let skupnega življenja.

(Esslingen) Štefanu Fabčiču smo nazdravili ob 60-letnici njegovega življenja.

Prepevali bodo Ljubljanski madrigalisti. Slavje bomo nadaljevali v eni od dvoran v Stuttgartu. Ker gre za obsežen projekt, smo se odločili, da ga pripravimo skupaj s Kulturnim društvom Slovenija iz Stuttgarta in s SKUD Triglav, prav tako iz Stuttgarta.

V mesecu maju bo v Marijinem Celju (Maria Zell) v Avstriji srednjeevropski katoliški shod, ki se ga bomo z veseljem udeležili. Na ta dogodek se tudi duhovno pripravljamo. Od četrтка, 20., do nedelje, 23. junija pripravljamo zato romanje v Maria Zell; obsegalo bo tudi ogled zanimivih krajev, kot je Passau, vožnja z ladjo po Donavi od Passaua do Linza, samostan Melk, Hallstatt itn.

Še en dogodek nas bo obogatil v letu 2004. Od 17. do 20. junija bo v Ulmu katoliški shod. Tudi to bo priložnost, da se skupaj z nemškimi verniki veselimo, da smo Kristusovi učenci in živi udje Kristusovega skrivnostnega telesa, ki je Cerkev.

Ta bežen pregled naših pastoralnih usmeritev v prvem delu letošnjega leta nakazuje, da nam v Stuttgartu ne bo dolgčas. Bog daj, da bi ti naši

načrti obrodili tudi bogate duhovne sadove.

Z. Š.

Š V E D S K A

Škof Anton Vovk: Tretjo nedeljo v mesecu januarju 2004 je slovenski rojak Jože Benigar pripravil za

slovensko skupnost v Göteborgu predstavitev knjige V spomin in opomin, osebni zapisi škofa Antona Vovka od 1945 do 1953, ki jo je napisal škof Anton Vovk. S kakšnim zanimanjem so slovenski rojaki in rojakinje prisluhnili besedam življenju in o preizkušnjah tega velikana slovenskega naroda, ki je v najbolj vihnem povojnem času vodil ljubljansko škofijo. Škof Vovk je bil tudi njegov birmovalec, kar je Jože potrdil tudi s fotografijo, ki jo je prinesel ob tej priložnosti s sabo. Sam ima škofa Vovka v

Jože Benigar nam je spregovoril o škofu Vovku.

izredno lepem spominu in čuti eno samo hvaležnost, da ga je ta sveti božji mož, veliki pastir slovenskega naroda, potrdil v veri.

Obisk bolnikov, ostarelih in onemoglih v mesecu adventnega časa je potekal po že ustaljeni navadi. Tako je slovenski duhovnik na začetku adventa obiskal najprej Antonijo Petrino v Limmhamnu pri Malmöju na jugozahodu Švedske. Ena prvih slovenskih priseljenk na Švedskem, katere korenine segajo proti Mariboru in proti Haloizam, kjer ima še danes sorodnike. Kako srečna je bila Antonija, ko ji je slovenski duhovnik prinesel sv. zakramente. Sama že dolgo ne more v cerkev, ker je na vozičku, zato ji »obisk Jezusa« veliko pomeni. Kar smeji se ji in z vsega obraza žari eno samo veselje in sreča. In ko je okrepljena s sv. obhajilom ter enkrat na leto tudi z zakramentom bolniškega maziljenja, ji dan postane še lepši.

Že prej, čisto na začetku meseca decembra, sem med tednom obiskal naši rojakinji v Halmstadu. Tam je bila operirana Rozalija

Lipič, katere rod izhaja iz Hotize, iz velike družine Jerebic, njihove korenine pa segajo tudi v Kanado in še kam. Rozalija je bila še kako hvaležna, ko sem ji prinesel sv. zakramente, sv. obhajilo in bolniško maziljenje. Tako je veliko lažje prenašala svoj križ in ponovno je uvrstila vero v Jezusa Kristusa. Po tem obisku je sledil obisk Ivane Eniko, ki izhaja iz Tržiča in je ena prvih priseljenk slovenskega rodu na Švedskem. Tudi ona je že leta in leta priklenjena na posteljo oziroma na invalidski voziček v domu za ostarele v Halmstadu. Bila je zelo vesela sv. zakramentov in dobre volje, čeprav prebije veliko časa sama. V veliko oporo ji je Šved, mož njene hčere, danes pokojne Bernarde, ki ji z veliko ljubeznijo streže in ji krajša dneve bivanja v domu za ostarele.

Na začetku novega leta 2004 je prišla na vrsto tudi najstarejša Slovenka na Švedskem, 93-letna gospa Marija Roškar, za katero s tako pozornostjo in ljubeznijo skrbi njena hčerka Marija Lajšič v Partille pri Göteborgu. Na Švedsko sta prišli iz Ormoža. Ker starost ne

dopušča več velikega gibanja in ker je bil sneg, takrat je bila Švedska kot pravljica dežela, vsa odeta v sneg, je slovenski duhovnik obiskal Marijo na domu. Sicer pa hči Marija poskrbi, ko je vreme ugodnejše, da mamo pripelje k slovenski sv. maši v Göteborg, v cerkev Kristusa Kralja.

Še dva obiska sta bila na vrsti, to je obisk Milke Ručna, katere korenine segajo v dolino Soče, v kraj Ladra, proti krajem »goriškega slavčka« Simona Gregorčiča in proti Kobaridu. Tam ima sestro Olgo Bajtovo in njene, ki jih tako pogreša. Njene sorodnike pa je popeljala pot celo v Avstralijo. Milka je praktično nepokretna in povsem odvisna od střežbe ljudi v enem izmed domov za ostarele v Göteborgu. Sama veliko trpi tudi zato, ker se ne more več sporazumevati in povedati, kaj jo kje boli. So pa sestre zelo ljubeznive in ji strežejo z veliko ljubeznijo in pozornostjo.

Poleg tega obiska je slovenski duhovnik podelil sv. zakramente v soboto pred četrto nedeljo v mesecu januarju Francu Lapoši, ki je doma iz Prekmurja in je sedaj v domu za ostarele v Ulricehamnu, kajti zdravje in okoliščine ne dopuščajo kaj drugega. Njegova žena ter hči z družino skrbijo, da Franc ne čuti preveč osamljenosti. Sam je pripovedoval, kaj vse je pretrpel in čuti veliko hvaležnost, da ga je dobri Bog reševal skozi vse preizkušnje. Slovenska beseda mu veliko pomeni in je vesel, kadar lahko poklepeta tudi s svojim duhovnikom o vsem mogočem. Vesel je tudi, ko mu preberejo slovenske knjige in časopise, na katere je naročen že dolga leta.

Pogreb: V Stockholmu je 11. januarja 2004 umrla Nežika Prevoršek,

Irena Gvardjan iz Göteborga bo 3. marca praznovala 50 let.

Jubilantka Marija Medica

ki je bila globoko in živo povezana s Kristusom kakor tudi s slovensko skupnostjo v tem mestu. 30. januarja so se od nje poslovili njeni domači na pokopališču blizu Karolinske v Stockholmu, slovenska skupnost pa je zanj molila in darovala sv. mašo v soboto, 24. januarja, ob 17. uri v kripti stolne cerkve. Nežiko bodo vsi pogrešali, saj je njen glas nevsiljivo vodil petje in tudi odgovore pri sv. maši. Tega in še kaj, posebej njeno ljubeznivost in pozornost, pa skrb za sv. maše, posebej za duše v vi- cah, bodo pogrešali vsi njeni in vsi, ki so Nežiko srečevali v svojem življenju. Njenima otrokoma Metki in Primožu ter vsem njunim slovenski duhovnik izreka iskreno sožalje.

Göteborg: V četrtek, 5. februarja 2004, je bilo zadnje slovo od pokojnega rojaka Jožeta Planinca na pokopališču na Kvibergu v S:t Olofs kapell ob 15.30. Pogrebno bogoslužje je vodil rektor Slovenske katoliške misije na Švedskem, skupaj z najožjimi sorodniki in prijatelji. Spoštovane rojakinje in rojaki doma in po svetu, dovolite nekaj besed o življenju pokojnega brata v Kristusu.

Jože Planinc je zagledal luč sveta v kraju Mihalovec, v župniji Dobova pri Brežicah, na južnem Štajerskem. Rodil se je 19. julija 1937. leta. Pokojni Jože ima še brata Lojzeta, ki pa mu bolezen ni dopustila, da bi bil fizično prisoten med njimi, ki so se prišli posloviti od rajnega brata po veri. In vendar je bil tudi brat Lojze navzoč na bratovem pogrebu po svoji hčeri Nataši, ki je nekaj dni pred pogrebom strica Jožeta prispela na Švedsko. Hvala nečakinji Nataši, ki je na tak način prinesla s sabo košček domovine Slovenije in jo položila v grob pokojnega strica. Na pogrebu je bil prisoten tudi Jožetov bratranec Jože Gašperin z ženo, kakor tudi Jože Balkovec iz Jönköpinga, ki je prav tako prišel od daleč, da se poslovi od svojega prijatelja.

Jože Planinc je bil rojen komaj nekaj let pred II. svetovno vojno, ki je še kako zaznamovala tudi njegovo družino, kot mnoge družine v sevniško-krško-brežiškem trikotniku, ki so morale v begunstvo in ujetništvo v Nemčijo oziroma v Šlezijo koncem oktobra leta 1941. Med drugimi pregnanci je bila tudi moja mama Angela. Težki časi preizkušenj in velikega trpljenja pa niso vzeli tistega tihega upanja, da se bodo nekoč morda spet vrnili na svoje domove. In hvalabogu se je družina Planinc skupaj z drugimi družinami in posamezniki iz tega dela Slovenije, ko so se po vojni razmere izboljšale, srečno vrnila na svoj dom v Mihalovec pri Dobovi. Tam je Jože hodil tudi v osnovno šolo. Kasneje je opravil tudi poklicno šolo za mizarja in se je po končani šoli za nekaj časa zaposlil v Tovarni pohištva v Brežicah.

Leta 1961 ga je želja po boljšem koščku kruha pripeljala na Švedsko v Göteborg.

Kmalu potem, ko je prišel na Švedsko, je srečal Maj Britt, s katero sta se poročila. Že leta 1964 je prvič odšel s svojo ženo v domovino Slovenijo, ki se je njegovi ženi zelo priljubila in kamor sta se praktično vsako leto do nedavnega vračala skupaj s svojima otrokoma. Njuna zakonska ljubezen je bila obdarjena z dvema otrokoma. Hčerka Charlotte je bila rojena leta 1967, sin Mattias se je rodil leta 1974.

Jože je bil zelo preprost in ni želel nikoli biti v ospredju. Raje je bil skrit pred množico, v kateri se ni dobro počutil. Žena je pripovedovala, kako sta zahajala v cerkev Kristusa Kralja, kjer sta se udeleževala sv. maše v švedskem jeziku ob pol deseti uri ob nedeljah. Tudi družinskih sv. maš se spominjata, kako so bile lepe in so se tako vtisnile v spomin vsem, ki so se jih udeleževali.

Ohranite pokojnega brata v veri v spominu in radi molite zanj, za pokoj njegove duše.

vaš Zvone Podvinski

ŠVICA IN LIECHTENSTEIN

APPENZELL

V mesecu januarju je v Sankt Gallnu tragično ugasnilo življenje 28-letnega mladeniča Robija Počivalnika. Robi se je rodil 5. 12. 1975 staršema Jožetu in Olgi. Odraščal je v Appenzellu. Izučil se je za zidarski poklic in tudi delal

Robi Počivalnik je v 28. letu starosti zapustil ta svet.

kot zidar v St. Gallnu. Njegovo življenje je bilo zelo povezano z naravo in posebno rad je preživel čas ob potokih in rekah. Rad je imel tudi šport, saj je bil navdušen rokometaš. Največja ljubezen njegovega življenja pa je bila njegova hčerka Leon.

Od Robija smo se poslovili s pogrebno mašo v rodnem Appenzellu, ob navzočnosti številnih slovenskih rojakov in drugih švicarskih prijateljev. Prekrasen dan je razlival sončno svetlobo na zasneženo pokrajino in v nas budil svetlo upanje, da je tudi Robijev novi dom v večnosti poln blaženega miru in lepote.

Spominjajmo se Robija s hvalnostjo in molimo zanj. Rojaki se v iskrenem prijateljskem čutenju povezujemo z njegovimi zalujočimi starši in sestro.

ARBON

V soboto, 24. januarja, je bil za rojake ob Bodenskem jezeru poseben dan. V Švici vsi poznamo društvo Zlatorog iz Arbona. Društvo, ki je že dajalo občutek, da ga pestijo hude težave, nas je močno pre-

senetilo, ko se je s silnim zagonom nenadoma pognalo v nova dejanja. Društveni odbor na čelu z zavidljivo sposobnim in požrtvovalnim predsednikom Ivanom Kolarjem se je odločil za tveganje in – uspel. Organizirali so veselico, kot je v Švici že nekaj časa ne pomnimo. Seveda to ni bila navadna veselica, ampak najprej slovesnost prevzema pokroviteljstva nad društvom s strani občine Zalec ob navzočnosti župana in dobro zastopane občinskega odbora iz Žalca. Kot darilo rojakom so s seboj pripeljali znani ansambel Mira Klinca, ki je dodobra razgrel navzoče. Za dodatno in čisto spontano presenečenje pa je poskrbela tudi številna glasbena skupina iz Schaana, ki se je na svojem mimohodu ustavila v naši sredi. Skratka, nepozabno in prisrčno.

Organizatorji so se pred začetkom bali, da ne bodo napolnili dvorane, zgodilo pa se je nasprotno – v zadregi so morali iskati dodatne stole in mize za množico gostov, katerih število se je naglo vzpenjalo proti 300. Društvu Zlatorog iskreno privoščimo, da bi se v taki zadregi znašli še velikokrat ...

ZÜRICH

Rojaki iz Züricha pa se z zamudo vračamo v adventno-božični čas, da tudi v Naši luči ohranimo spomin na dogodek, ki za nas ni tako vsakdanji. Med nami je z adventnim koncertom gostovala izjemna glasbena skupina, ki jo sestavljajo: sopranistka Nina Kompare, Franc Kompare - trobenta, Tomaž Plahutnik - citre in Tomaž Bajželj - orgle. Sicer je skupina pripravila vrsto odmevnih koncertov po Švici (v Bernu za diplomatski zbor, v Oltenu in še kje), vendar je bil njihov nastop v cerkvi svetega Petra in Pavla v Zürichu še najbolj slovensko zaznamovan, saj so med poslušalci prevladovali slovenski rojaki. Uspeh te turnee nam daje upati, da se bomo tudi prihodnje leto smeli veseliti česa podobnega.

Ob koncu poročila pa moram z vami podeliti še strah pred kapljo grenkobe, ki visi nad našo skupnostjo in verjetno še nad marsikaterim slovenskim občestvom v Evropi. Švicarji si zaradi pomanjkanja lastnih duhovnikov prizadevajo, da bi tudi meni naložili kakšno nalogo v njihovih župnijah.

V Amriswilu imamo odslej mašo v novi kapeli.

*Ivan in Tone!
60 jih je preč,
nevest ne bo
nič več.*

Pravzaprav so me že v Švico sprejeli pod tem pogojem. Seveda vidi-
jo, da mi dela z rojaki ne manjka, a
vendarle poskušajo. V tem času so
mi naravnost zastavili vprašanje,
naj premislim, kje bi se dalo bo-
goslužja zaradi premajhnega obi-
ska ukiniti. To pa pomeni, da se

najprej majejo tla pod nogami
našim občestvom v Baslu, St.
Gallnu, Winterthuru in Solothurnu.

Pred nekaj leti je slovenska skup-
nost že izgubila enega duhovnika
in tudi pastoralno sodelavko. Vem
pa, da običajno Cerkev ne jemlje

dušnih pastirjev skupnostim, ki jih
res potrebujejo in jim tudi prisluh-
nejo. Slovenske maše so v večini
skupnosti le enkrat mesečno, a še
takrat je za mnoge pomembnejši
izlet v naravo, smučanje, obiski ...
Raje vam o tem spregovorim sedaj
kot šele takrat, ko bomo že
nasankali ... Sicer pa morate sami
vedeti, da ne gre le za številke, am-
pak najprej za vaše versko življen-
je. Vabljeni k premisleku in dejan-
jem! Raje nekoliko bolj žrtvujmo
sami sebe za slovensko skupnost,
kot da bi morali žrtvovati sloven-
sko skupnost samo ...

V dobrem in manj dobrem ostajam
z vami povezan

vaš župnik David

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

NEMČIJA

Svete maše v marcu 2004

STUTTGART, sv. Konrad: 7., 14., 21. marca ob 16.30.

BÖBLINGEN, sv. Bonifacij: 7. marca skupaj z nemško skupnostjo
ob 11. uri.

SCH. GMÜND, kapela sv. Jožefa: 14. marca sv. maša odpade,
vabljeni v Schorndorf.

SCHORNDORF, kapela pri sestrah: 21. marca ob 9.00.

AALEN, sv. Avgustin: 21. marca ob 11.00.

HB-BÖCKINGEN, sv. Kilian: v soboto, 27. marca, ob 17. uri (do-
govor februarja!).

ÖBERSTENFELD, Srce Jezusovo: 28. marca skupaj z nemško
skupnostjo ob 10.15.

ESSLINGEN, sv. Elizabeta: 28. marca ob 17. uri.

SLOVENSKI DOM: župnijska pisarna je odprta v torek in petek od
9.00 do 12.00. V torek, sredo in petek tudi od 16.00 do 19.00 ure
ter vedno po maši.

SOBOTNA ŠOLA: STUTTGART: v mesecu marcu bo šola: 6. in 20.;
v mesecu aprilu pa 3. in 24. od 10. do 12. ure v Slovenskem domu.
REUTLINGEN

BAD URACH, sv. Jožef: 6. marca ob 16.45.

PFÜLLINGEN, sv. Wolfgang: v soboto, 13. marca sv. maša odpade;
vabljeni v Bad Urach.

Podrobnejše informacije dobite v mesečni prilogi Naše luči: Med
nami povedano.

Konzularni dnevi-Stuttgart, Sophienstr. 25/II so redno 1. in 3.
četrtek v mesecu februarju: v marcu 4. in 18., v mesecu aprilu pa
1. in 22.; od 9.00 do 12.30 in od 13.00 do 16. ure. Tel: 089/543-98-
19. Uradni prevajalec tekstov in dokumentov: Dr. Nikolaj Tarasov,
Sophienstr. 25, 70178 Stuttgart. Tel: 0711/6365512.

ANGLIJA

Maše in srečanja v postnem in velikonočnem času

ABERDARE: sobota, 6. marca, ob 11.30 dop. - 2. postna nedelja

LONDON: nedelja, 14. marca, ob 3.00 pop. - 3. postna nedelja

DERBY: nedelja, 21. marca, ob 3.00 pop. - 4. postna nedelja

ROTHWELL: sobota, 27. marca, ob 3.00 pop. 5. postna (tiha)
nedelja

KEIGHLEY: nedelja, 28. marca, ob 3.00 pop. - 5. postna (tiha)
nedelja

CHAPEL END: nedelja, 4. aprila, ob 3.00 pop. - CVETNA NEDE-
LJA

LONDON: VELIKA SOBOTA

10. aprila, ob 3.00 pop., blagoslov velikonočnih jedil v kapeli
Doma.

BEDFORD: VELIKA SOBOTA,

10. aprila ob 8.00 zvc., velikonočna vigilijska v ukrajinski cerkvi.

ROCHDALE: VELIKA NOČ,

11. aprila, ob 3.00 pop., slovesna maša v kapeli poljskega kluba.

LONDON: nedelja, 9. maja, ob 5.00 pop.,

5. velikonočna nedelja

LONDON: nedelja, 13. junija, ob 5.00 pop.

11. navadna nedelja

SPOVED - če boste hoteli opraviti velikonočno spoved, pridite v
cerkev vsaj pol ure pred začetkom bogoslužja.

OBISKI BOLNIKOV - v vseh krajih po predhodnem dogovoru.

Marko Kremžar: LETO BREZ SONCA

Veseli smo bili, da je fantiček pogumno ušel. To je vsaj malo pomagalo naši utrujeni samozavesti. Dnevi so se vlekli brez perspektive in brez upanja. Podrobnosti so se mi zbrisale iz spomina. Čakali smo, kaj bo. Lačni smo bili. Odkar smo prišli v taborišče, nismo kruha niti videli. Menažo so nam delili dvakrat na dan. Opoldne zajemalko vroče vode, v kateri je plavala temna goščava nemške posušene zelenjave, ki smo ji rekli »drahtverhau« ali žična ovira. Bala je ostra in bolj podobna oblanju kakor zelenjavi, a med njo se je skrival tu in tam košček razkuhanega mesa, ki smo ga včasih zaman iskali, a je vsej stvari le dajal nekaj hraniva. Drugi obrok je bil črna tekočina, ki so ji rekli kava. Za nas je bila pomembna zaradi usedline. »Zoc« je bil zdravilo proti griži.

Na sv. Vida dan, 15. junija, so nas zgodaj zjutraj zbrali sredi taborišča. Ni nas bilo več veliko in zaradi slabe hrane smo bili precej izčrpani. Rekli so nam, naj gremo v barake po svoje stvari, da gremo na pot. Nismo vedeli kam, a čudno se nam je zdelo, ker pred taboriščem ni bilo tovarnjakov. Nekam bo treba peš.

Ko smo se ponovno zbrali in uredili v tristo, smo izvedeli, da gremo proti Ljubljani. Poveljnik oddelka, ki nam je bil določen za stražo, je brez ovinkov preprosto povedal, da bo vsak, ki bi poskušal uiti ali bi zaradi kateregakoli razloga zaostal, na mestu ustreljen. Po tako bodrilnih besedah smo odkorakali skozi Kranj. Če so nas Kranjčani psovali, ko so nas pred tremi tedni partizani vodili v taborišče, so zdaj le stali ob cestah in molče gledali naš sprevod.

Povsod so še visele zastave z rdečimi zvezdami, a zunanji znak slavlja ni mogel zakriti resnih in tudi sočutnih

pogledov, ki so nas spremljali. Vest, da partizani morijo domobrance, se je tedaj že širila od ust do ust. Ljudje so vedeli, a so molčali takrat in potem še dolga leta.

Med potjo smo morali peti domobranske pesmi in korakati, kot smo pač mogli, sestradani in nekateri le za silo obuti. Po nekaj kilometrih so pričeli prvi omahovati. Podpirali smo drug drugega, da ne bi kdo padel ali zaostal. Enkrat smo se ustavili na cesti sredi polja, da so nekateri med nami in tudi stražarji lahko ob poti opravili potrebo. Verjetno bi takrat lahko kdo ušel, a nismo mislili na pobeg. Skrbelo nas je, da ne bi kdo zaostal, da bi ga ustrelili. Šepali smo, se opotekali, a smo morali od časa do časa vseeno še peti.

Nekje sredi polja sta se približali cesti dve dekleti, ki sta delali na bližnji njivi in vrgli med nas nekaj velikih kosov kruha. Partizani so pričeli kričati, potem pa streljati z brzostrelkami v smeri proti dekletoma, ki sta zbežali in izginili za grmovjem. Ne vem, kdo je dobil kaj tistega kruha, a lepo nam je bilo ob misli, da nismo popolnoma zapuščeni. Še so bile Slovenke, ki se niso bale in so čutile z nami ...

Le enkrat smo se ustavili in posedli po travnatem bregu ob cesti, da si je nek partizan sezul čevljev in stresel iz njega pesek ali kaj. Opazil sem, da je kmalu več stražarjev, ki so odšli z nami iz taborišča peš, imelo kolesa. Ne spomnim se, kako so prišli do njih. Po kratkem oddihu smo spet stopali po vroči cesti.

Poti po soncu in vročini ni bilo videti konca. Ne spomnim se, da bi kdo tožil. Mislim, da nas je bilo veliko, ki smo med prisiljenimi, a vendar našimi pesmimi tiho molili. Tu in tam sem skušal po spominu moliti križev pot – pa so se mi mešale postaje, ko sem spet in spet pričeval znova.

Komorni pevski zbor iz Celja je obiskal Slovence na Dunaju na tretjo adventno nedeljo.

Šentvid

Okrog petih popoldne je menda bilo, ko smo prišepali v Šentvid. Mimo cerkve smo zavili skozi glavni vhod v nekdanje škofove zavode. Nagnali so nas v dvorano, ki takrat ni bila več prazna. Zdelo se je, da je že polna domobrancev. Morali so biti iz kakega drugega transporta. Ti so se morali stisniti proti odru, da so nam napravili prostor. Ko so za nami zaprli vrata, smo se poskušali za silo prešteti. Kasneje ob menaži so nas prešteli tudi partizani. Bilo nas je okrog 620 mož in fantov.

Škofovi zavodi so bili takrat nabito polni. Poleg dvorane je bila največja skupina domobrancev zaprta v kapeli, polne pa so bile tudi sobe. V vrhnjih prostorih so imeli zaprte ženske in celo na dvorišču okoli poslopja so nekaj časa ležali jetniki pod milim nebom, ker notri ni bilo več prostora. Po nekaj tednih je postalo prostora preveč. Zavodi so bili ob Teharjah največje koncentracijsko taborišče komunistične Slovenije. Pot v Kočevski rog in tudi v bližja brezna je vodila skozi Šentvid.

Partizani so rekli, da bomo v dvorani le do večera, a smo ostali vsaj nekateri več kot mesec dni, ki pa so bili za nas neznansko dolgi. Vroče je bilo. Natlačeni smo bili tako, da se na cementnih tleh ni bilo mogoče stegniti, ne da bi sunil tovariša, ki je ležal ob tebi ali pred teboj. Navadili smo se ležati tako, da smo imeli noge drug na drugem.

Prve štiri dni je bila hrana enkrat na dan. Včasih tudi sredi noči. Dali so nam po eno zajemalko nekake juhe, v kateri je bil razkuhan posušen krompir, ki je prišel gotovo še iz nemških vojaških skladišč. Kasneje smo dobivali hrano dvakrat dnevno, a zato le vročo vodo z drobci suhe zelenjave, kar pa je kmalu zamenjala prozorna voda s koščki sesekljane repe. O kruhu ni bilo sledu.

Poleg lakote so nas začele napadati uši. Teh do takrat nismo poznali. Vidno smo slabeli. Nekateri izmed tis-

tih domobrancev, ki so bili v dvorani že pred nami, so prve dni ponujali za majhen ogorek stare cigarete svoj obrok menaže. Med nami niso mogli dobiti cigaret, a med prvotnimi prebivalci velike zavodske dvorane so sprva še izprosili kak čik. Taki so še hitreje hirali. Dobro se spomnim visokega suhega fanta, ki je sredi dvorane ponujal svoj obrok vodene menaže za »čik«. Ves se je tresel in gledal po nas, če se ga bo kdo usmilil. Potem je razočaran sedel.

Prehrana ni bila brez težav. Na poti proti kotlu ali od njega je bil skoraj pri vsaki jedi kdo tepen. Kotel so privlekli med vrata in morali smo se razvrstiti od leve proti desni, če gledaš iz dvorane, po stopnicah mimo kotla in spet nazaj v dvorano. Paziti je bilo treba, da je bila vrsta na stopnicah pred kotlom lepo ravna. Verjetno je prav gneča v dvorani pomagala, da ni bilo prerivanja. Tla so bila nekaj časa tako pokrita s telesi, da je bilo zelo težko hoditi, če ti sotrpini niso naredili prostora. Tako so vstajali in odhajali po menažo najprej tisti, ki so bili najbližji stopnicam, potem pa se je vrsta odvijala in spet zavijala, dokler niso prišli na vrsto tisti pod odrom.

Ker je tedanja zavodska oblast menila, da je za vzdrževanje reda potrebna zunanja sila, so postavili poleg kotla pred nas krepkega partizanskega zastavnika z bikovko. Ta mož, ki je imel hlače stare ustaške uniforme ter novo partizansko bluzo z oprtačem, opasane v pištolo za pasom, se ni nikdar pokazal brez omenjene dolge pletene bikovke. Včasih jo je imel zvito v roki, včasih pa je mahal z njo, kot da namerava krotiti leve. Sprehajal se je vrh stopnic ob vratih, večkrat tudi ko ni bilo menaže, da je pokazal, kdo ima oblast. Med deljenjem obrokov pa je tu in tam mahnil po kakem hrbtu. Če je kdo pri tem, ko se je hotel ogniti udarcu, kaj polil, je bil ponovno deležen bikovke. Imel pa je zastavnik bistro oko in sila dober spomin.

Takoj je opazil, če se je kdo drugič postavil v vrsto za menažo. V takem primeru je prizadetega odvedel ven in ga pretepel.

(Se nadaljuje)

(Spittal) Ob obisku nadškofa dr. Franca Rodeta. Zraven njega Jože Andolšek, salezijanec.

Med igro na dvorišču so se otroci prepirali, ker je Luka zabil gol iz avta, pa je zahteval, da se gol prizna.

»Nisem več njegova prijateljica,« je kričala Lučka, »ker tako trmasto vztraja pri svojem.«

DOG ŽELI DITI TVOJ PRIJATELJ, DA TI DO BLIZU, KO GA POTREBUJEŠ.

Mamica jo je doma potolažila, da se otroci pač večkrat prepirajo zaradi malenkosti. Takrat je najpametnejši tisti, ki jih zna pomiriti in povabiti v prijateljski krog, kjer se o vsem mirno pogovorijo.

JEZUS: »BLAGOR VSEM, KI DELAJO ZA MIR.«

ZA MATERINSKI DAN

SRCE - VOŠČILNICA

KO BODO DRUGI PISALI ZALJUBLJENA VALENTINOVA PISMA, TI PIŠI, RECIMO, BABICI!

- POTREBUJEŠ:**
 - PAPIR (BARVNI),
 - BARVICE,
 - ŠKARJE,
 - OVOJNICO,
 - ZNAMKO,
 - NASLOV.
- PAPIR PREPOGIBAJ TAKO, KOT DA BI DELAL PAHLJAČO ali HARMONIKO.
- NA SPREDNJI - PRVI DEL PAPIRJA NARIŠI VZOREC, KI SE DOTIKA OBEH ROBOV IN GA POBARVAJ.
- IZREZANO SRCE RAZGRNI, PO ŽELJI IN POBARVAJ.
- NA SRCA NAPIŠI VSEBINO...
- ... IN JIH ZLOŽI SKUPAJ.
- SRCE DAJ V OVOJNICO Z ZNAMKO IN NASLOVOM.
- PISMO ODDAJ NA POŠTI ALI PA VRZI V POŠTNI NABIRALNIK.

DOBIŠ MNOGO SKUPAJ SE DRŽEČIH SRC.

NA ROBOVIH NA SE VZOREC DRŽI SKUPNI!

IZREŽI.

POSTA

Prilagojeno po knjigi Ena vrlina za vsak teden, založba Družina.

Turistka vpraša taksista:

“Ali mi lahko opišete najkrajšo pot do železniške postaje?”

“Ne morem, ker sem taksist.”

Mož ženi med plesom:

“Tista plavolaska se mi je nasmešnila.”

“Saj sem se tudi jaz morala smejeti, ko sem te prvič videla.”

Dva fakirja se uležeta na žebličke, ko eden pravi:

“Jutri moram pa k zobozdravniku.”

“Ti pa res vedno misliš na zabavo!” mu nevoščljivo reče drugi.

“Tale postrv pa zelo slabo izgleda!” reče gost natakarju.

“Seveda, saj je mrtva!” odgovori natakar.

“Gospod doktor, z menoj je zelo slabo. Nič več si ne zapomnim.”

“In kako dolgo to že traja?”

“Kaj pa, gospod doktor?”

Prijatelj, ki sta taborila na morju, sta se prebudila in prvi reče:

“Grozne sanje sem imel. Tlačila me je mora in občutek sem imel, da me nekdo celo noč ščiplje po stegnu!”

“Tudi jaz sem slabo spal. Noga mi je odrevenela in celo noč sem jo ščipal, pa se je šele zdaj, zjutraj zbudila!”

Starejši moški se je prostovoljno javil za službo v vojski.

“Žal ste prestari za vojaka!” so mu pojasnili.

“Ali generalov ne potrebujete?” je vprašal.

Na oglasni deski krajevnega urada je nalepljeno obvestilo gasilskega društva:

“V četrtek ob 11. uri bo testni požarni alarm. Če bo v tem času kje gorelo, testni alarm odpade!”

Prijatelj Gorenjca v pogovoru:

“Če bi imel dve hiši, ali bi mi dal eno?”

“Veš, da bi ti jo dal!”

“Če bi imel dva avtomobila, ali bi mi dal enega?”

“Tudi avto bi ti dal!”

“In če bi imel dve srajci, ali bi mi dal eno?”

“Ne, to pa ne.”

“Zakaj pa ne?”

“Ker dve srajci imam.”

Ženska se je oglasila na policijski postaji in prijavila, da že teden dni pogreša moža.

“Ali ima kakšna posebna vidna znamenja,” jo je vprašal policist, “po katerih bi ga lahko prepoznali?”

“Zdaj še ne, toda ko ga boste našli, jih bo pa dobil!” se je jezila žena.

Polde je več kot tri ure čakal v čakalnici splošnega zdravnika. Končno ga je sestra poklicala v ordinacijo. Ko je vstopil k zdravniku, je ta telefoniral. Po desetih minutah je odložil slušalko in Poldeta vprašal, kaj mu je. Ko je hotel spregovoriti, je pozvonil telefon in zdravnik je zopet klepetal celih deset minut. Ko je odložil telefon, je znova pozvonilo in zdravnik je po telefonu dajal nasvete bolniku, kako naj ta ravna ob prehladu. Polde je vstal in se odpravil iz ordinacije.

“Kam pa vi?” ga vpraša zdravnik.

“V najbližjo telefonsko govorilnico.”

Natakar Miro v družbi delovnih kolegov pripoveduje svoj doživljaj:

“Nekega dne sem v restavraciji naročil kosilo. Dolgo sem moral čakati, in ko se je natakar vrnil, sem opazil, da zelo težko hodi. Vprašal sem ga, če ima išias. In kaj mi je odgovoril?”

“Trenutek, prosim,” je rekel, “grem vprašat v kuhinjo.”

Družba se je pričela krohotati, eden med njimi pa je rekel:

“Miro, meni se kaj takega že ne bi zgodilo.”

“Zakaj pa ne?”

“Že prej bi pogledal na jedilni list, ali ga imamo, in me vprašanje ne bi zalotilo nepripravljenega.”

“Kakšna je razlika med filozofom in matematikom?”

“Za delo matematik potrebuje papir, svinčnik in koš za papir, filozof pa samo koš za smeti!”

401A0 Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden pri Düsseldorfu. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

401A3 V smeri Maribor-Ruše prodam enonadstropno hišo z vsemi priključki (koristni prostori-175 kv. metrov). S hišo tudi sadovnjak z vrtom na površini 1.300 kv. metrov. Cena: 150.000 EUR. Tel: 0049 (0)711-5910203.

403A1 Sem fant pri 36 letih z VŠI. Sem veren, pošten, urejen, mirnega videza iz Celja. Rad imam naravo, šport, kulturo, lepe pogovore, morje. Nisem alkoholik in nisem kadilec. Rad bi spoznal dekle slovenskega rodu, iz Nemčije, Švice, Avstrije ... itd. Bodi izobražena, ni pa pogoj, samo da si enakega značaja kot jaz. Visok sem 180 cm in težak 85 kg. Ne bo ti žal, da me boš spoznala, priloži sliko, ki ti jo bom gotovo tudi vrnil.

PONUDBA POD: dvignj moj naslov.

403B1 Lepo dvostanovanjsko hišo v Prepoljah na Dravskem polju / 15 km od Maribora/ prodam ali za-

menjam za enodružinsko oz. stanovanje. Parcela: 1000 m², grajena 1976, prenovljena l. 1998. Koristna površina: 270 m², z urejenim okoljem, gospodarskim poslopjem 150 m² in vsemi potrebnimi priključki ter vrtom. Cena po dogovoru: Informacije: tel: 00386 2 686 10 67.

403C1 Prodamo počitniško hišo – brunarico v Podčetrtru – termalni park Aqualuna. Velikost 60,23 m². Osem postelj + dve pomožni ležišči v treh ločenih prostorih. Pokličite na GSM 040-208-942

403A3 – Zaradi smrti dedičev je naprodaj stavba - novogradnja 3/4 dokončana, 120 m², podkletena, 2 nadstropji, elektrika in voda priključeni, okna vzdana. Pripadajoče zemljišče meri 2000 m². Lega: Moravci v Slovenskih goricah, občina Ljutomer, ob turistično zanimivi vinski cesti. Bioterme so v bližini. Cena: 35.000,- €. Tel. in faks v Nemčiji: 02685- 986 798, prenosni tel. 0171- 9547 057.

403D1 – Slovenec, star 52 let, osamljen, a vesel z dobrim značajem, želi spoznati Slovenko z željo - v dvoje je lepše. Šifra: »München«.

Zanimive slovenske povezave po svetu

Zamejci na internetu
<http://miran.pecenik.com/ts/zamejci/index.htm>

Katoliška Cerkev v Sloveniji
<http://www.rkc.si>

Mariborska škofija
<http://mb.rkc.si>

Republika Slovenija
<http://www.sigov.si>

Koroški tednik NEDELJA
<http://www.nedelja.at>

Katoliški tednik DRUŽINA
<http://www.druzina.si>

Mesečnik OGNJIŠČE
<http://www.ognijske.si>

Izseljensko društvo SLOVENIJA V SVETU
<http://www.drustvo-svs.si>

GLAS SLOVENIJE iz Avstralije
<http://www.glasslovenije.com.au/glas-slovenije.htm>

Slovenske mladinske organizacije v ARGENTINI
<http://www.sdo-sfz.com.ar>

Pristojne prijavitne službe v evropskih državah marsikaterega našega izseljenca še vedno vodijo kot jugoslovanskega državljan, čeprav ima le-ta slovenski potni list. Sprememba vpisa državljanstva se pač ne izvrši avtomatično, zato preverite sami na prijavnem uradu svojega bivališča, ali je vpis državljanstva pravičen. Predstavite svoj novi potni list in zahtevajte, da vas vpišejo pod kodo 131, ki je oznaka za Slovenijo. Marsikje z začudenjem ugotavljamo, kako malo slovenskih državljanov objavljajo različne statistike.

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 20 EUR za enkratno objavo. Vsaka beseda od 50 dalje stane 0,50 EUR. Celoletna objava z isto vsebino je 150 EUR. Z večkratno zaporedno objavo narašča tudi popust. Oglaš sprejemamo do 5. v mesecu za naslednjo izdajo. Plačilo pri poverjenikih, slovenskih župnijah ali na uredništvu.

NAŠA LUČ Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diaconov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • **Glavni urednik:** Janez Pucelj, München, Nemčija • **Odgovorni urednik:** Ljubo Bekš, Ljubljana • **Uredništvo:** Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • **Uprava:** Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: beksl@siol.net, E-naslov: janez.pucelj@t-online.de
NAROČNINA (v valuti zadevne države): Evropska zveza 20 EUR • Slovenija 4.000 SIT • Švedska 200 SEK • Švica 30 SFR • Velika Britanija 15 GBP • Avstralija 35 AUD • Kanada 30 CAD • ZDA 18 USD • Hrvaška 110 HRK
V ceno izdaja je vračunan 8 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Urada za Slovence po svetu pri MZZ.
Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali na upravi. **Transakcijski račun pri NLB d.d.:** 02014-0015204714, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč, IBAN SI56020140015204714, SWIFT LJBASIX • **Devizni račun pri NLB d.d.:** 01000-0000200097-140-7100-1189115. • Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava. **Oblikovanje in grafična priprava:** TRAJANUS, d.o.o., Kranj • **Tisk:** Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

ZVEZA SLOVENSkih IZSELJENSKIH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

Stanislav Cikanek

62, Offley Road
LONDON SW9 OLS, GB
tel. in faks (*44) 020 - 7735 6655

AVSTRIJA

Anton Štekl, delegat

Einsiedlergasse 9-11
A-1050 WIEN
tel. (*43) 1-544 2575

Oskrbuje tudi skupnost
v Linzu in Freilassingu

p. mag. Janez Žnidar

Mariahilferplatz 3
A-8020 GRAZ
tel. (*43) 0316 - 71 31 69 37

Janez Žagar

Kirchweg 6, A-6841 Mäder, Vorarlberg
tel. (*43) 05 52 36 21 66
Faks. (*43) 05 52 36 21 666
GSM (*43) 06 64 52 60 667

SPITTAL

A-9800 SPITTAL / Drau
Marienkapelle, Villacherstraße
Jože Andoljšek
tel. (*43) 042 3927 19

BELGIJA - NIZOZEMSKA

Alojzij Rajk

Guill. Lambert laan 36
B-3630 EISDEN
tel. (*32) 089 - 76 22 01
tel./faks. (*32) 089 - 76 22 01
GSM (*32) 0476 - 862 160

Slovenski pastoralni center

Av. de la Couronne 206, Ixelle
1050 Bruxelles

FRANCIJA

Jože Kamin

3, Impasse Hoche,
F-92320 CHÂTILLON
tel. (*33) 1-42 53 64 43
faks (*33) 1-42 53 56 70

Anton Dejak

9, rue Saint Gorgon
F-57710 AUMETZ,
tel. (*33) 3 82 91 85 06

Jože Kamin, delegat

Toni Drašček
14, rue du 5 Decembre
F-57800 MERLEBACH
tel. (*33) 3 87 81 47 82
(Mlin) (*33) 3 87 01 07 01

Štefan Čukman

6, rue Vernier
F-06000 NICE
tel. (*33) 4 93 88 58 51

HRVAŠKA

Zagreb, slovenska skupnost je oskrbovana
iz Slovenije.

ITALIJA

SLOVENIK:

dr. Joško Pirc

Via Appia Nuova 884, I-00178 ROMA
tel. (*39) 06 - 718 47 44
faks (*39) 06 - 718 72 82

MILANO:

Slovenska skupnost je oskrbovana
iz Slovenije.

SRBIJA IN ČRNA GORA

Jože Hauptman

Hadži Milentija 75
11000 Beograd
tel. (*381) 11 435 - 712

NEMČIJA

Izidor Pečovnik

Kolonnenstr. 38
D-10829 BERLIN
tel. (*49) 030 - 784 50 66
faks (*49) 030 - 788 33 39
tel. (*49) 030 - 788 19 24

Alojzij Zaplotnik

Bausemshorst 2
D-45329 ESSEN
tel. (*49) 0201 364 15 13
tel./faks (*49) 0201 364 18 04

Stanislav Čeplak, diakon

Oskarstr. 29
D-46149 OBERHAUSEN
tel. (*49) 0201 364 15 13

Martin Mlakar

Moltkestr. 119 - 121
D-50674 KÖLN
tel. in faks (*49) 02 21 - 52 37 77

Martin Retelj

Holbeinstr. 70,
D-60596 FRANKFURT
tel. (*49) 069 - 63 65 48
faks (*49) 069 - 63 307 632

Janez Modic

Römerstrasse 32
D-68259 MANNHEIM
tel. (*49) 06 21 - 28 5 00
faks (*49) 06 21 - 71 52 106

Stanislav Gajšek

Aventinstr. 25
D-85051 INGOLSTADT
tel. (*49) 0841 - 59 0 76
tel. in faks (*49) 0841 - 92 06 95

dr. Zvone Štrubelj

Stafflenbergstr. 64
D-70184 STUTTGART
tel. (*49) 07 11 - 23 28 91
faks (*49) 07 11 - 236 13 31
tel. (*49) 01 78 - 441 76 75

Roman Kutin

Klausenberg 7c
D-86199 AUGSBURG
tel. (*49) 08 21 - 97 9 13
GSM (*49) 01 73 - 59 37 313

dr. Marko Dvořák

voditelj župnijske pisarne
Olgastraße 137
D-89073 ULM
tel. (*49) 07 31 - 27 2 76

Marjan Bečan

Slavko Kessler, past. sodelavec
tel. (*49) 089 - 22 19 41

Janez Pucelj, delegat

tel. (*49) 089 - 21 93 79 00
tel. (*49) 0173 - 9876 - 372
faks: (*49) 089 - 219379016
Liebigstr. 10
D-80538 MÜNCHEN

ŠVEDSKA

Zvone Podvinski

Parkgatan 14
S-411 38 GÖTEBORG
tel. in faks (*46) 031 711 54 21

ŠVICA - LIECHTENSTEIN

mag. David Taljat

Hallwylstrasse 60
CH-8004 ZÜRICH
tel. (*41) 01 301 31 32
faks (*41) 01 303 07 88
GSM (*41) 079 777 39 48

ISSN 1408-9726

9 771408-972008